

Інтуїція
Лоран Гунель

Одного дня спокійне життя молодого письменника Тімоті порушують двоє. Агенти ФБР з'являються біля його дверей із проханням допомогти... Знайти особу, відому на весь світ невловимістю. І, несподівано для себе, Тімоті погоджується на авантюру. Проте спершу він має пристати до секретної програми, спеціалізація якої – люди з феноменальними інтуїтивними здібностями. Люди, що відчують матерію цього світу інакше за решту. Непомітно для себе Тімоті оволодіває цією потужною силою інтуїції. Почуттям, здатним показати життя таким, яким воно є насправді, – надзвичайним. Та чи стане Тімоті сил пройти шлях до самого кінця? Шлях, який до снаги лише обраним.

В формате PDF A4 сохранен издательский макет книги.

Лоран Гунель

Інтуїція

Алексісу Чемпіону

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

© Calmann-Levy, 2021

© Depositphotos.com / Lembergvector, обкладинка, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Від автора

Перед вами роман. Усі персонажі, навіть публічні, а також їхні вчинки – вигадані. Будь-яка подібність із реальністю чисто випадкова.

Натомість названі фірми існують насправді, і реальність інколи перевершує вигадку.

Сцени, в яких залучено інтуїцію, фактично відповідають тому, що цілком можливо зробити у реальному житті, хай би якими дивними, нереальними, а то й цілком безглуздими вони здавалися. Можу це підтвердити, оскільки сам жив під керівництвом фахівця експериментів, дуже подібних на ті, до яких вдаються персонажі цієї історії...

Пролог

Інтуїтивний розум – це сакральний дар, розум раціональний – його вірний служитель. Ми створили суспільство, яке шанує служителя й забуло про дар.

Альберт Айнштайн

Головного не побачити очима.

Антуан де Сент-Екзюпері

Я не називатиму свого прізвища: вимовити його нереально, не мине й п'яти хвилин, як ви його забудете. Волю подати свій псевдонім, ним я підписую детективи, які пишу і які дають мені змогу жити: Тімоті Фішер. Фішер, Риболов – гарно звучить і легко запам'ятовується, до того ж відображає мое ремесло романіста, яке, зрештою, полягає у ловінні креативних ідей.

Я також не буду розводитись про мій фізичний вигляд. Він настільки банальний, що навіть докладний опис мого середнього зросту, звичайнісінького силуету, каштанового волосся чи карих очей нічим тут не зарадить; якщо найближчим часом нам випаде зустрітись на вулиці, ви мене не впізнаєте.

Мій інтелект не виходить за межі пересічного. До речі, я досяг середніх результатів при середньому рівні навчання у середньостатистичному американському місті. На сьогодні мої романи мають дуже посередній успіх, хоча щодо їхньої якості в мене немає жодних сумнівів. Для успіху, безумовно, потрібно зловити шанс, щоб стати людиною, яка перевершує пересічний рівень: бути дуже вродливим або виглядати так, щоб усі озиралися, чи мати фізіономію, яку одразу помічають і запам'ятовують; висловлюватися настільки красномовно, щоб вас хотіли слухати, або відзначатись дотепністю, яка притягує душі всіх, що прагнуть гарного настрою.

Не скажу, що я цілком позбавлений цих якостей, але вони присутні у звичайній дозі. Посередній.

Натомість незвичним у мені є досвід, що його я набув. Цей досвід не залишить байдужим нікого з тих, хто (як досі і я) вважає, що його життя якщо не непримітне, то банальне, і покаже їм, що в реальності світ приховує речі, які годі й запідозрити; речі, які можуть вигулькнути з нашого буденного сьогоднішнього; так колись дивом здавалося проявлення образів на папері, який фотографи занурювали у срібну ванну; речей, які змушують побачити життя таким, яким воно є насправді, – надзвичайним.

1

Чикаго, Іллінойс

Нічний вітер дув між хмарочосами, і, хоча й невловимий і невидимий, був усе-таки відчутний, і можна було нарікати на його прохолоду за кілька днів до настання весни. Клієнтів на терасі Kitchen American Bistro було небагато: очікуючи вечерю, вони воліли перехилити чарчину всередині. Лише кілька завзятих курців кинули виклик холодові, захопивши простору терасу на березі каналу, у самісінькому центрі міста, навпроти лісу освітлених веж.

Напередодні тисячі мешканців заповнили всю набережну, залюбки милуючись поверхнею річки, яку влада, як і щороку, на честь містян-ірландців забарвила флуоресцентним зеленим кольором з нагоди Дня святого Патрика.

Чоловік, який самотньо сидів за столиком, не кутив. Та й склянки, яку офіціант поставив перед ним пів години тому, не торкався. Він – стягнуте в кінський хвіст волосся середньої довжини, насунута аж на брови коричнева кепка, невиразний погляд за задимленими

скельцями в бежевій оправі – сидів перед ввімкненим ноутбуком і зосереджено спостерігав за тим, що діялося на протилежному березі річки. Поліцейські перекрили всі вулиці, долинали підсилені гучномовцем накази про евакуацію, час від часу їх перекривало різке виття сирен. Потужні прожектори обмацували сталеві-скляні стіни веж, подаючи сигнал тривоги тим, імовірно, глухуватим, яких не насторожив увесь той гармидер. Порожніми вулицями бігли люди – перевантажені працею бюджетники, – яких з робочих місць, де вони засиділись допізна, зірвало тільки ревіння поліцейських закликів. Дехто безладно розмахував руками, решта чимдуж тікала.

– Погляньте! Дим! – вигукнув один із клієнтів на терасі.

– Господи! – прошепотіла жінка десь неподалік.

Чоловік натиснув кілька кнопок на клавіатурі, трохи почекав і повільно опустив кришку свого комп'ютера, потім засунув його в сумку, далі пильно дивлячись на те, що відбувалося.

Стало видно густий чорний дим, що здіймався з вежі на протилежному березі трохи лівіше. Полум'я, що горіло всередині, ще не вийшло назовні. Пожежники зусібіч спрямовували на будівлю струмені води.

Звідусіль лунали крики.

Клієнти з вигуками вийшли з ресторану на терасу, дехто закликав повернутись у сховок.

Чоловік навіть не ворухнувся.

Несподівано почувся схожий на грім гул, спершу ледве вловимий, далі виразніший; здавалося, що цей глухий звук виходить із черева землі. Виникло відчуття, що вежа злегка завібрувала. Тремтіння посилилось і поширилося на поверхи, немов зловісна хвиля.

Нічну тишу розірвали крики вдалині, їх підхоплювали щораз ближче. Раптом сотні людей залементували й кинулися геть, тікаючи з прилеглої до вежі території. Клієнти на терасі наче зааніміли й завмерли, а тоді дехто закричав.

Хмарочос звалився сам на себе, немовби від вибуху, майже в цілковитій тиші, начебто його всмоктав фундамент, і смиренно зник із краєвиду.

Величезна темна, густа хмара пилу виринула із землі, схожа на гігантський атомний гриб, вона піднялася до неба, а далі поширилася навсібіч над кварталом.

Клієнти тераси в єдиному пориві зірвалися на ноги з перекошеними від жаху обличчями.

Хмара швидко сунула просто на них, наче зловісна тінь, що впала на місто, занурюючи його в найтемніший морок...

Отоді й почалася втеча. Перелякані люди з лементом щосили побігли геть.

Звідкись вискочив великий щур і почав кидатись у різні боки, немов курка, якій відрубали голову.

Чоловік спокійно спостерігав за цією метушнею і тільки тоді, як густа хмара оповила його своєю непроникною, важкою й задушливою субстанцією, а ідкий дим почав проникати в ніс, горло й очі, він вийняв з кишені гаманець, заледве дістав звідти в мороці чотири долари і п'ятнадцять центів і поклав їх на стіл як плату за напій. А тоді зник у брунатних клубах пилу змертвілого міста.

2

Бернз-стріт, Квінз, Нью-Йорк

Я тягнув валізочку, що гучно торохтіла по нерівній поверхні тротуару перед моїм домом, коли Лінн, сусідка з протилежного боку вулиці, невисока рудоволоса жіночка з зеленими хитрими очима, вискочивши босоніж на вулицю, гукнула мене:

— Привіт, Тімоті, ти повертаєшся з подорожі у понеділок уранці?

— Коротенький вікенд на Гаваях.

— На Гаваях – усього вікенд? Ти таки ні в чому собі не відмовляєш!

— Це була пропозиція останньої хвилини, дешевша, ніж проживання в кінці вулиці.

— Я гадала, ти виступаєш за екологію, – засміялася вона.

Я зітхнув і знизав плечима:

— Мені був потрібен відпочинок.

У рівчаку я помітив мишку, що бігла до стоку.

У лагідному повітрі прийдешньої весни пахло дощем. Майже так, як пахнуть грозові дощі у горах.

Шкутильгаючи босими ногами, Лінн повернулася у сад, побажавши мені гарного дня.

Вона щоразу робила так, щоб опинитись у мене на дорозі, немовби вичікувала, коли я приїду та від'їду, і щоразу знаходила причину, щоб зачепити. Лінн працювала вдома перекладачкою. Раніше була журналісткою, проводила розслідування, але через кризу преси довелося змінити професію. Вона була розумна й досить гарненька, і за інших обставин я міг би піддатись її чарам, та наразі серце не лежало. Я нещодавно пережив болісне розлучення, і Крістен, моя колишня, досі займала мої думки. Ніколи не подумав би, що такий нетривалий зв'язок настільки виб'є мене з колії. Ми пробули разом три місяці, три місяці, впродовж яких я не відчував, що мене кохають, натомість сам був безумно закоханий. Взаємність у коханні не завжди сама собою розуміється.

Я прочинив хвіртку невеликого садочка, який відділяв вулицю від мого будинку, старої будівлі з червоної цегли з черепичним дахом того самого відтінку й вікнами з білими рамами. Напівдів, мав би уточнити я, бо колишній власник переділив його на два помешкання: посадив досить високий живопліт посеред саду, щоб позначити лінію розподілу, не спотворюючи фасаду. Я купив його рік тому завдяки невеличкій залишеній батьком спадщині, сам він несподівано покинув нас через автомобільну катастрофу. Правду кажучи, я так і не отямився після його смерті, яка настала настільки неочікувано, що я зовсім не був до цього готовим. Він зник із мого існування просто так, в один чудовий день, тимчасом як був у розквіті сил, у гарній формі, життя було в ньому ключем.

Я вибрав Квінз за його проміжне розміщення – посередині між великим містом і селом, усього за кілька станцій від Мангеттена.

Проходячи того ранку садом, я уважно придивився до маленької тріщини на фасаді, яка з'явилася кількома тижнями раніше. Коли дім іде тріщинами – це недобрий знак.

Я піднявся трьома сходами ганку і зайшов до себе. Велика шафа, що стояла навпроти вхідних дверей, послала мені мій знеможений образ. Так завжди буває у вихідні: поїдеш відпочити, а повертаєшся ще більш змученим.

Аль Капоне вийшов мені назустріч і потерся щокою об мою ногу: привілей, що його рідко коли виявляє кіт, здатний продемонструвати зневагу, аби ви відчули, що на два дні покинули його наодинці. Звісно, я залишив чотири миски, повнісінькі сухого корму – досить, щоб тиждень годувати котів усього кварталу, і три наповнені по вінця водою чашки, якщо дві з них він перекине.

Поставивши валізу в куток, я впав на стару канапу «Честерфілд», коричнева шкіра якої настільки потерта, що поверхня трохи потріскалася.

Кіт пішов за мною і взявся від душі гострити кігті на одному з клубних стільців, що стояли навпроти. На стіні з червоних цеглин, що на задньому плані, чорно-білі портрети авторства Рон Мак-Джинні осудливо дивилися на відсутність реакції у мене, адже я геть ігнорував це.

– Аль Капоне!

Я запротестував задля форми, бо ми обидва знали, що він на це не зважатиме.

Він завжди дер те саме крісло, інколи дивлячись мені просто у вічі, немовби кидаючи виклик. Шкіра на ньому була подрана, тоді як друге стояло цілісіньке. Чому саме це крісло, а не інше чи канапа? Це було відомо одному Аль Капоне.

Ноутбук я залишив аж надто на виду на маленькому столику перед вікном. Зазвичай я його ховав, коли не брав у поїздку. Ті кілька нещасних металевих прутів на вікнах першого поверху не завадять грабіжнику забратися всередину.

Дзвінок мобільного телефону змусив Аль Капоне підстрибнути.

Прихований виклик.

– Привіт, Тімоті. Це Білл.

– Е-е-е... який Білл?

Зітхання на протилежному кінці.

– Білл Крімсон. Літературний агент, який день за днем примудряється вибудовувати твою кар'єру письменника.

– Не ображайся, у мене щонайменше чотири-п'ять знайомих Біллів.

– Ти єдиний, хто не впізнає мій хрипкий голос старого курця.

– Чекаєш на вибачення?

– Тобі стане ще більш соромно, коли дізнаєшся, що саме я збираюся тобі сказати.

Я не відповів, хоча в душі несміливо загорівся відблиск надії.

– Я домовився з Опрою, – гордовито сказав він.

– Опрою... Вінфрі?

– Авжеж. Ти знаєш ще інших?

Опра... Мене запрошено до Опри... Найпрестижніша передача... від п'ятнадцяти до двадцяти мільйонів глядачів... Тілом пробігла хвиля збудження.

– Та... чи таке можливо? Вона мене запросила?

– Я ж тобі кажу...

– Неймовірно... Не можу отямитись...

– Таки є від чого.

– Такий шанс...

– Уяви, це не шанс, а праця. Я місяцями використовую свій вплив в її оточенні та на асистентку. А також у прес-аташе.

– Атож, звісно. Хотілося б вірити.

– Можеш.

– А... коли? Треба перевірити в записнику, чи я того дня вільний.

– Тімоті, ти вільний, повір мені.

– Ти скажи, я одразу перевірю...

– Не варто. Навіть якби в той день ти одружувався, то був би вільним. Ця передача належить до подій, що перевертають кар'єру письменника.

Він був абсолютно правий. Роки гарування, аби домогтися визнання, завершилися. Вітер повернув на мою користь. У це годі повірити.

– Скажи все-таки дату, маю її бодай занотувати.

– Неділя, 13:30. Прямий ефір. Тобі пощастило: цього разу запис відбудеться у Нью-Йорку.

– У неділю?.. Цю неділю?

– Так, у цю неділю.

Мене буквально заповонила хвиля жаху.

– Але я не готовий...

– Усе гаразд, це ж просто розмова про твою книжку. Її написав ти, наскільки я знаю. І зможеш, очевидно, поговорити про неї?

– Так... так... Але ж вона питатиме і про мое життя, чи не так?

– Про нього ти знаєш найкраще. І текст не потрібно вивчати.

Я погодився.

Як йому сказати, що думка про виступ перед п'ятнадцятьма мільйонами мене жахає? Що є ризик того, що я залякну перед камерою, втрачу всі здібності, почну щось верзти, підшукуватиму слова...

Якщо я виявлюся нульовим, то знищу свою кар'єру у прямому ефірі. Жоден ЗМІ мене більше не запросить.

– Я... все міркую... чому Опра запросила такого маловідомого письменника, як я?

– Я вже казав, ми над цим працюємо. У нас пречудова прес-аташе.

– Однак це дивно...

– Опру вдалося переконати, що немає потреби запрошувати зірку, бо вона сама зірка.

Раптом у мене зродився сумнів.

– Але чому вона запрошує мене в останній момент? Хіба її передачі не плануються кілька місяців наперед?

Білл голосно зітхнув.

– Тіме, ти просто неможливий! Замість того, щоб сприймати життя так, як воно йде, й радіти, ти мучиш себе ідіотськими запитаннями.

– Припини називати мене Тімом, знаєш, що я цього терпіти не можу – так називають старих!

– Власне, воно тобі личить.

– Дуже мило.

– У ЗАГСі помилилися. Тобі не 34, а щонайменше 70.

– Визнай, однак, дивно, коли тебе запрошують в останній момент.

На цей раз він зірвався з катушок.

– Хочеш знати геть усе? Знай: спочатку ти не був передбачений у переліку кандидатів! – вибухнув він. – Мав бути Леонардо Ді Капріо, на хвилиночку. Але він підхопив якийсь паскудний вірус і лежатиме в ліжку щонайменше два тижні, тож для Опри треба було без підготовки знайти іншого гостя. Ось тепер ти знаєш усе. І що це міняє тепер? Що тобі з того? Головне – ти маєш зробити цю передачу, чи не так?

Звісно, він таки мав рацію, але я не любив, щоб мене вважали дурнем.

– Сто відсотків акторів, – сказав він, – та сто відсотків письменників убили б батька й матір, аби їх запросили до Опри. А нам усе-таки вдалося переконати її замінити Ді Капріо тобою, а не кимось іншим.

– Я не сперечаюся, Білле.

Запала важка тиша.

– Скажи мені правду, ти вередуєш, бо боїшся, чи не так?

Цей тип – чистий інстинкт. Від нього нічого не приховаєш.

– Скажімо, так...

– Я телефоную коучеві, терміново влаштовую media training і тобі передзвоню.

Він поклав трубку, не давши мені часу відреагувати.

Шість днів. У мене було шість днів, щоб отямитися, зібратись із силами, підготуватися. Білл знайде мені гарного коуча. Шість днів, щоб навчитися контролювати свій страх, говорити про себе, вільно почуватися... Я мусив цього досягти. Я мав знайти в собі ресурси, щоб опанувати себе. Не думати більше про невдалий досвід на місцевому телебаченні в Арканзасі двома роками раніше.

Я постфактум переглянув запис: червоніючи від сорому, дивився, як затинаюсь, вживаю слова-паразити, говорю, тримаючи руку перед вустами, ніби в намаганні прикрити себе, а голос застрягає у горлі. Білл, дякувати Богові, ніколи його не бачив!

Якимось дивом передачу не запустили в ефір в інтернеті; я перевірів сотню разів, нажаханий думкою, що вона таки там. Натомість передача Опри там, цілком певно, буде. Досить буде набрати мое ім'я в Гуглі, щоб вона виринула на екрані в першому рядку. Провал супроводжуватиме мене все життя, я завжди тягнутому його за собою, як гирю, як свідчення своєї нікчемності, спалюючи себе перед читачами, журналістами й видавцями. XXI століття невмолиме і нічого не пробачає.

Я підвівся й нервово, без певної мети пройшовся по кімнаті. Залишатися позитивно налаштованим. Знайти в собі віру у власні сили. Я маю бути на це здатним. І тоді все стане можливим. Усе буде зроблено, як слід.

Я підійшов до вікна, яке виходило на задній двір дому, і, поглинутий своїми думками, подивився крізь ґратку, обвів поглядом пейзаж, майже його не зауважуючи.

Треба піти до перукаря. А також дібрати одяг. Одяг має створити образ, який би я хотів продемонструвати...

За вікном потемніле від великих куп хмар небо немовби вибирало між сонцем і дощем. Можливо, наближалася гроза. Якась пташина висвистувала, наче безнадійно викликала весну. Вулиця особняків, що пролягала повз мій сад, була безлюдною: її мешканці були на роботі, дехто, без сумніву, сидів удома в комфортабельних будинках, серед галявин і поодиноких дерев. Вулиця робила віраж перед моїм будинком і простягалась удалину. Я уявив, як іду нею без якоїсь певної мети, на кожному перехресті обираю за відчуттям нову дорогу, і так нескінченно, просто щоб побачити, куди це мене приведе...

Опра.

Це так немислимо. І несподівано.

Раптом я уявив, як у неділю з'являюся на ВІП-паркінгу у своїй старій, геть розбитій «Тойоті». Сором... Якби лишень я міг придбати гарненький маленький Range Rover 4 x 4, про який мрію певний час. Він трохи забруднює повітря, але такий класний.

Це принаймні мене позиціонуватиме... Гаразд, я зможу позичити авто або ж припаркуюся подалі та прийду пішки.

Аль Капоне застрибнув на стіл поруч зі мною.

Відчувалося наближення грози, але грому не чуто. Перші блискавки безгучно пронизували небо.

Дзвінок у двері змусив мене здригнутися.

Я нікого не чекав. Можливо, посилка?

Я відчинив і здивувався, опинившись перед двома незнайомцями.

Один із них, кремезний і огрядний, мав велику голову, недружній погляд з-за окулярів у металевій оправі, густі брови, сивіюче трохи розпатлане волосся, темний потертий костюм. У другого, темношкірого з невеликим черевцем і сивуватим волоссям, вигляд був трохи лагідніший; на ньому була куртка і джинси. Обом було за п'ятдесят, обидва виглядали зневіреними. Від них сильно тхнуло тютюном.

Вони привітались і показали свої бейджі.

– Роберт Коллінз, – промовив скрипучим голосом кремезний з недбалою зачіскою. – ФБР.

– Гленн Джексон, – сказав чорношкірий, намагаючись усміхнутися.

Вони не були схожими на агентів ФБР, яких створила моя уява. Яких я описав у своїх романах.

Я машинально мовчки кивнув, питаючи себе, чого судовій поліції треба від мене.

– Ви Тімоті Фішер? – запитав перший, нахиливши кущуваті брови.

– Так. Тобто... це мій творчий псевдонім.

У мене несподівано виникло враження, що я пірнув в осердя одного зі своїх детективних романів, моя плодюча уява одразу підказала сценарій-катастрофу, який я був здатний вибудовувати, потрапивши у незвичні ситуації. Вбивство на Гавайях, відбитки, які я випадково залишив на місці злочину, опинившись у невдалому місці в невдалий момент; я вже бачив, як мене помилково звинувачують і ув'язнюють, доки ведеться слідство: передача Опри безслідно кане... Доведеться позичати гроші, щоб найняти адвоката, і марно намагатися довести свою невинність за обвинуваченням...

– Нам потрібні ваші послуги...

– Мої послуги?

– Так, – промовив кремезний, який, попри владний вигляд, почувався не дуже комфортно.

– Як це – мої послуги?

– Ми хотіли б представити вам один проект, – сказав високий чорношкірий, менш

напружений порівняно зі своїм колегою.

У нього був низький м'який, майже солодкавий голос.

Я ледве втримався від сміху.

– Але... я ж усього-навсього романіст.

– Так, ми знаємо.

Навіть поза такою бентежною пропозицією в їхній поведінці звучала якась фальшива нота, немовби вони самі не вірили в те, про що просили.

Я трохи повагався.

– Перепрошую, та... чи я міг би ще раз поглянути на ваші бейджі? Мені прикро, але я не встиг їх роздивитись.

Вони сердито глипнули один на одного і мовчки виконали мое прохання.

Бейджі видались мені справжніми, та хіба я міг про це судити?

– Чи не могли б ви розповісти трохи більше?

– Ні, це буде складно. Найкраще буде, якщо ви поїдете з нами. Ми привеземо вас до людини, якій доручено цю справу, й вона краще за нас пояснить, про що йдеться.

У голові майнула думка, що мені... лестять. Чи міг би я у якомусь романі уявити історію, що була б випадково подібною до нинішньої ситуації? Невже ФБР бачить якусь користь від можливого застосування моєї уяви романіста?

– Гаразд, чом би й ні? Я зможу бути вільним починаючи з наступного понеділка.

Роберт Коллінз, високий, кремезний непричесаний чоловік, похитав головою.

– Ні. Це терміново, потрібно їхати просто зараз!

– Це дуже важлива справа, – сказав Гленн Джексон.

На відміну від блукаючого погляду колеги, в його очах було помітно бажання заспокоїти й переконати.

– А... це далеко звідси?

– Будемо там приблизно за годину.

Я завагався, поглянувши на них.

Що мені було втрачати? Мій курс media training розпочнеться не раніше як завтра... Зрештою, це знову-таки досвід, який міг би збагатити зміст наступного роману.

– Окей.

Пару хвилин, щоб поставити свіжу воду для Аль Капоне та зачинити будинок, і я вже на задньому сидінні «Бюіка», в якому нестерпно тхнуло тютюном.

Він рушив до Квінз-бульвару, піднявся по 108-й вулиці, повернув на Джевел-авеню, якою проїхав до озер, обрав розв'язку на Гранд-Сентрал-парквей, опинившись на вулиці зі швидким рухом, помчав просто на північ.

Дорогою агенти не зронили ні слова. Роберт Коллінз мовчки вів авто. Ми минули тенісні корти Флашинг Медоуз і поїхали вздовж затоки, що праворуч від нас. Кількома хвилинами пізніше авто заїхало за загорожу аеропорту «Ла Гуардіа» і зупинилося перед захисним бар'єром подалі від терміналів. Коллінз похапки показав свій бейдж поліцейському на посту, який начебто його впізнав, і машина заїхала просто на бетонний майданчик перед ангаром.

– Стривайте, куди ми ідемо?

– Не турбуйтеся, – заспокоїв Гленн Джексон, обернувшись до мене з доброзичливою усмішкою. – Ми прибудемо менш ніж за годину, обіцяю.

Ми пройшли перед широко розчиненим ангаром, де стояли невеликі реактивні літаки. Авто зупинилося трохи далі, за кілька метрів від гелікоптера.

– Ми полетимо на гелікоптері?

– Політ дуже короткий, не хвилюйтесь, – сказав Джексон.

– Стривайте... Голова запаморочилась, я ніколи туди не сяду!

Страх висоти завжди хвилиною затоплював мене і був неконтрольованим. Справжнісінька фобія. Одного разу після прогулянки з друзями в Скелястих горах я опинився паралізованим на стежці, що йшла над прірвою. Мене заповонило жахливе бажання долілиць лягти на землю й не рухатись; водночас я відчував своєрідний парадоксальний потяг до порожнечі. Щось неймовірне.

— За відсутності контакту з землею голова зовсім не паморочиться, — холодно, з дрібкою зневаги кинув Роберт Коллінз, навіть не намагаючись зустрітися зі мною поглядом у дзеркалі заднього огляду.

Я втримався від зауваження, що, окрім запаморочення, перспектива польоту на гелікоптері у небі, яке перетинали блискавиці, видавалася мені особливо небезпечною.

Гленн Джексон обернувся до мене з теплою усмішкою:

— Довіртеся нам.

Я глибоко вдихнув, змушуючи себе розслабитись, і усміхнувся у відповідь.

Як не дивно, думка про те, що я вперше полечу на гелікоптері, збуджувала... Я, напевно, набитий парадоксами.

Ми вийшли з автівки.

Назовні виникло враження, що небо серед ясного дня перефарбували начорно. У сухому, насиченому електричними розрядами повітрі відчувався чуттєвий запах керосину. Пахло пригодами.

З гострим присвистом закрутився ротор. Ідучи до гелікоптера у супроводі двох агентів ФБР, я раптом відчув незвичне для себе відчуття власної важливості.

3

— Куди, власне, ми летимо?

Гелікоптер жваво летів на південний захід, залишаючи океан ліворуч. Навсібіч крізь засклені вікна кабіни пілота відкривалася просто неймовірна панорама, і я справді не відчував звичного запаморочення.

— У Форт-Мід, поблизу Вашингтона, — сказав Джексон.

— У НАБ?

Форт-Мід — армійська територія, відома тим, що там розміщується Національне агентство

безпеки, воно стало знаменитим, коли колишній агент ЦРУ виявився викривачем. Едвард Сноуден оприлюднив на весь світ інформацію, що воно шпигує майже за всіма, включаючи підприємства й окремих осіб у країнах-союзниках США.

– Ні, в іншу установу, але на тій самій території.

Гелікоптер справді обійшов таку впізнавану будівлю НАБ, величезний блокгауз з чорного скла, який показували по всіх каналах під час славнозвісної справи, і, нарешті, приземлився на майданчику, який нагадував радше розлогий парк з високими деревами, ніж територію військовиків. Пілот вимкнув мотор, і на борту запанувала тиша. Коллінз, який упродовж усього польоту на мене навіть не глянув, відчинив дверцята, і ми вийшли.

Неподалік від нас перед купою дерев велике панно з лакованого дерева повідомляло білими літерами:

Армія Сполучених Штатів

Форт-Мід

Закрита зона

Що агенти ФБР могли робити на території армії?

Я йшов за двома агентами до невеличкого будиночка, що стояв в оточенні дерев і скидався радше на дерев'яний барак, ніж на офісне приміщення.

У мене несподівано виникло дивне відчуття, враження дежавю. Дерев'яна споруда... Біла, трохи зблякла фарба... Дерева навкруги...

Минуло кілька хвилин, перш ніж я встановив джерело цього враження: в одному з моїх детективів, у сьомому романі, герой був біологом, який усамітнися в хатині, щоб вивчити численні елементи розслідування, що його він намагався здійснити.

У мене дуже візуальний підхід до письма. Мої історії виринають в уяві у вигляді напрочуд реальних фільмів, картини яких мерехтять перед моїми очима. Будинок, перед яким я опинився був навдивовижу схожим на той, який я візуалізував у романі.

– Ми прийшли, – сказав Гленн Джексон.

Низьке небо було облицьоване великими білими хмарами, але в досить теплому повітрі

ширилися запахи довколишньої природи. Тишу ледь порушувало шелестіння лопастей гелікоптера, які за інерцією ще обертались у просторі.

Коли ми підійшли, двері будівлі відчинилися, на порозі з'явилась жіноча постать. Брюнетка років тридцяти, худорлява, смаглява, з блакитними очима – серед її предків могли бути італійці. Одразу вона видалася зайнятою чи, радше, засмученою, але її очі засяяли, коли вона усміхнулась, вітаючи нас.

– Я – Анна Саундерс, – сказала вона, – відповідальна за проект. Ласкаво просимо у Форт-Міді.

Проект? Який проект?

– Дуже приємно.

Ми зайшли й сіли за круглий дерев'яний стіл, пофарбований білим, як і панелі на стінах. Навіть підлога була дерев'яною, але вона зберегла природний колір і рипіла під ногами. Лише кілька сірих сталевих сейфів нагадували, що ми не в хатині рибалки. Пахло міцною кавою. Від запропонованої мені чашки я відмовився.

Світло проникало крізь внутрішні венеційські жалюзі на напівпрочинених вікнах. Їх спустили навкоси й пластинки утворювали поламане віяло.

Гленн Джексон заговорив перший своїм низьким глибоким голосом. Його колега стояв, схрестивши руки.

– Пропоную нашвидку зробити огляд ситуації для Тімоті Фішера. Пане Фішере, ви, звісно, чули про пожежу, яка зруйнувала вежу в Чикаго?

– Я щойно повернувся з-за кордону, але так, прочитав новини в літаку.

Він схвально кивнув.

– Можливо, вам також відомо, що напередодні згоріла будівля в Балтиморі.

– У статті про це теж писали.

– В обох випадках ідеться про підпали, зважаючи на все, ці два акти взаємопов'язані: вони вчинені одним злочинцем.

Він говорив, а його колега мовчав, втупившись у якусь цятку на столі поглядом, в якому парадоксально поєднувались жорсткість і тупість. Анна Саундерс дивилась на нас трохи напружено.

– Цю справу, – вів далі Гленн Джексон, – веде ФБР, ми з Робертом перебуваємо на першій лінії. Маємо підстави вважати, що ці підпали можуть стати лише початком майбутньої серії, і перед нами велика проблема: розслідування подібних справ потребує часу, багато часу, бо розвалені будівлі сховали під тоннами уламків будь-які сліди злочинця і способ його дій, його почерк.

– Чи багато жертв?

– Про це дізнаємось тільки тоді, коли розберемо завали, – сказав Коллінз. – Власне, ризик наштовхнутись на засипані жертви значно сповільнює роботу. Ми ж не можемо просто послати туди бульдозери...

– Зважаючи на все, – додав Джексон, – підпальувач має зуб на самі вежі, а не на людей. Він заволодів аудіосистемою будівель і, перш ніж підпалити, поширив наказ про евакуацію та ввімкнув музику.

– Музику? Злочинець передає музику, перш ніж підпалити?

– Так.

– У цьому є щось хворобливе.

Коллінз стенув плечима.

– А... яку музику він вмикає? – запитав я.

Два агенти ФБР презирнулися.

– Її не ідентифікували, але очевидці кажуть, що ця музика була... старомодна і тривожна.

– Довкола нас справді повно звихнутих, – зауважив я.

– Інакше ми були б безробітними, – якимось відсторонено мовив Коллінз.

Гленн Джексон усміхнувся. Анна Саундерс зміряла його підозріливим поглядом. Я відчував, що вона тримається насторожі.

– Чи було озвучено вимоги?

– Вони, цілком певно, будуть, – сказав Коллінз. – Мерзотник, який це зробив, вичікує, вочевидь для того, щоб підняти напругу й примножити домисли.

– Власне, – сказав Джексон, – щодо тиску, нам телефонував Баррі Кантор. Ви уявляєте, хто це такий?

– Авжеж.

Хіба його можна не знати? ЗМІ так і звивались коло цього помічника президента. Тридцять п'ять років, красень, більшої телегенічності годі й бажати, красномовний і доволі харизматичний. Він постійно з'являвся на екрані, пояснюючи політику Білого дому.

Можна було не погоджуватися з точкою зору, яку він захищав, але це був блискучий тип, якого всі поважали.

– Баррі Кантор повідомив про побажання президента: він хоче, щоб паралельно з розслідуванням...

– Зачекай хвилинку, – сказав Коллінз, витягнувши руку перед колегою, щоб його перервати.

І обернувся до мене з грізно насупленими бровами.

– Пане Фішере, – почав він своїм скрипучим голосом, – ми довіримо вам дуже конфіденційну інформацію. За звичних обставин ви стали б об'єктом спеціальної перевірки й пройшли б через певний протокол, перш ніж вам було б представлено цей проект. Невідкладність справи й прохання президента спонукають нас оминати цю процедуру. Однак попередньо нам усе-таки потрібно ваше зобов'язання, що все, що скажуть чи зроблять у цій кімнаті, звідси не вийде. Нічого з того, що ви почуєте тут, не повинно вийти назовні, незалежно від того, візьмете ви в ньому участь чи ні.

Я відчув певний тиск від його поведінки, хоча нічого в них не просив.

Усі погляди зійшлися на мені – суворий Коллінза, підбадьорливий Джексона і більш невизначений Анни Саундерс, в ньому, як здавалося, читалося занепокоєння, а водночас і надія.

Що мені було втрачати? У будь-якому разі моя зацікавленість досягла точки неповернення.

– Так, домовились.

Якусь мить Роберт Коллінз мовчки пильно дивився на мене, викликаючи неприємне відчуття перевірки даного мною слова, потім відхилився на спинку крісла.

– У цій справі, – продовжив Джексон, – президент серед найбільш зацікавлених осіб. З

огляду на те, що нашій країні довелося пережити зовсім недавно, падіння веж, зрозуміло, має величезний емоційний вплив на населення. Тож президент хоче вирішити цю справу дуже швидко. Як ми вже казали, традиційний підхід тут не годиться, оскільки спершу треба все розчистити. Саме тому президент вирішив покласти на Анну Саундерс місію визначити наступну ціль злочинця і не допустити її руйнування. Визначити... властивими їй методами, і для цього потрібні ви, що вона сама вам пояснить.

Він замовк, і наші погляди звернулись на молоду жінку.

Вона якийсь час сиділа непорушно, наче збиралась із думками. Тишу в кімнаті ледь порушувало легке тертя венеційних жалюзі, припіднятих подувом вітру, та щебетання птахів надворі.

Вона вичекала певний час, нарешті, повільно підвела голову й втупила в мене погляд блакитних очей, який видавав певну вразливість, але, здавалося, ніс у собі виклик. Вона використала мовчання як союзника: коли її голос зазвучав, я нетерпляче ловив кожне слово з її вуст.

— Я хочу, щоб ви допомогли мені ідентифікувати ціль, використавши свою інтуїцію.

Мені здалося, що я дещо пропустив.

Їдучи з агентами ФБР у Форт-Мід, я ні на що не сподівався, тим паче на таке безглуздя.

Я прокашлявся.

— Мою інтуїцію?

Вона далі пильно дивилася на мене, не вважаючи за потрібне підтакнути чи відповісти. Чого вона хотіла? Перевірити мою реакцію?

Я глянув на Джексона, потім на Коллінза, які не зводили з мене очей. Якби ми не були на військовому об'єкті і якби я був більш знаменитим, то подумав би про велику програму-містифікацію прихованою камерою на телебаченні.

— Я не розумію, чого ви від мене чекаєте... серйозно.

Вона знову витримала паузу.

— Я неодноразово переглянула записи ваших інтерв'ю, висловлені вами думки чітко доводять, що ви людина, яка наділена великою інтуїцією. Ви, між іншим, інколи самі про це згадуєте.

– Стривайте... Трапляється, що я справді кажу, що з того чи того приводу спрацювала інтуїція, але так кажуть усі, хіба ні? Це просто манера висловлюватися, поетичний спосіб на означення випадку.

Вона знову мовчки дивилася на мене.

Я глибоко вдихнув.

– Тобто я хочу сказати, що у кожного з нас може майнути думка щодо якоїсь події, і якщо вона виявиться слушною, ми скажемо: «У мене чудова інтуїція». Та, по суті, усі добре знають, що це просто збіг. Так, я романіст, радше мрійник, та все-таки стою на землі, зберігаю бодай мінімум раціональності. Всі ж бо знають, що інтуїції... не існує.

Усі троє досі дивилися на мене. У погляді Коллінза я вперше зауважив зародження поваги; Гленн Джексон напівусміхався, Анна Саундерс зберігала загадковість.

– Наразі я не вдаватимусь у деталі, – промовила вона, – скажу одне: інтуїція не тільки існує насправді, а ми навіть розробили метод, щоб за бажанням до неї вдаватися.

– Вдаватися до неї за бажанням?

Казна-що... Я знову запитав себе, чи не став жертвою розіграшу.

– Ви добре мене почули.

У неї був якнайсерйозніший вигляд. Якщо вона і грала комедійну роль, то заслуговувала на «Оскара».

– Але... хто ви така, між іншим, і де я наразі знаходжуся?

– Ми – відділ спеціальних досліджень у цій царині.

– Але ж ми на військовому об'єкті, чи не так?

– Правильно.

– Ви військова?

– Я розповім вам більше, якщо ви станете поруч із нами у цій справі.

– А мені хочеться уточнити: навпаки, якщо ви хочете, щоб я за це взявся, маєте сказати мені значно більше...

Кілька митей вона дивилася на мене, потім презирнулась з іншими.

– Ви маєте зрозуміти, що це секретна лабораторія, наше існування – повна таємниця, а проект має гриф «Таємниця в царині безпеки», тож на цьому етапі я не можу розкрити вам геть усе. Краще скажіть, що ви хотіли б знати, щоб ухвалити рішення, і я подивлюся, чи можу це розповісти.

«Таємниця в царині безпеки»? Як проект щодо інтуїції можна наділити таким грифом?

– Що ж... скажіть, будь ласка, що ви вкладаєте в поняття «інтуїція», щоб мати певність, що ми говоримо про одне й те саме...

Вона була на своєму полі й завелася з пів оберта:

– Інтуїція – це здатність розуму, яка дає змогу отримати інформацію, недоступну нашим п'яти органам чуття: щось, чого не можна ні побачити, ні почути, ні торкнутись, ні відчути, ні покуштувати.

– Недоступну нашим п'яти органам чуття?

– Власне. Ітися може про місце, предмет, особу чи навіть подію. Щось, про що нам нічого невідомо, про що не маємо ніяких, навіть часткових даних; а ще інтуїція – це те, що дає нашому розуму здатність зібрати дані про нього.

Вона замовкла, запала тиша.

Я повторив її безглузді слова, майже сумніваючись, що щойно їх почув.

– Зібрати... як це? Отак клацнувши пальцями?

– Певним чином.

– Але... це, власне, неможливо.

Моя недовіра їй начебто не дивувала.

– Ви маєте право так вважати.

Авжеж, сприймай мене за йолопа.

Я вважав себе людиною відвертою, з широкими поглядами, однак не надто легковірною. Не міг же я заковтнути будь-що.

– Що ще ви хотіли б знати? – поцікавилася вона.

На цьому етапі я не бачив, що ще могло б мене переконати. У будь-якому разі щось іще тут не збігалося.

– Ви називаєте себе спеціалістами з інтуїції... і потребуєте незнайомця, який міг би вам допомогти. Це здається не надто логічним...

Цього разу вона наче збентежилась. В очах на якусь мить з'явилася непевність, жінка непомітно прикусила губу, я вловив немовби тінь страждання, від якої потьмянів погляд. Коли вона знову глянула на мене, я побачив стримуваний гнів.

– Унаслідок одного нещасного випадку нашу групу інтуїтивістів було знищено. У мене немає більше нікого.

Я стояв як заціпенілий.

Вона раптом кинула:

– Вони всі мертві, зрозуміли?

Анна сказала це різко, підозрюю, навмисно хотіла шокувати.

– Щоб відреагувати на невідкладність ситуації та прохання Білого дому, мені потрібен хтось такий, як ви. Ви не незнайомець. Ви чули, я багато разів переглядала ваші інтерв'ю і знаю, що ви для цього підходите.

Я проковтнув слину.

Групу знищено... Всі загинули... Господи... куди я потрапив?

Я спробував бути відстороненим.

– Кажете, у вас нікого немає, але ви самі...

Гнів, який я зауважив в її очах, знову спалахнув. Губи страшенно затремтіли.

– Я більше не можу досягти своєї інтуїції, – кинула вона тоном, який відбив у мене бажання запитати чому; цього вона, напевно, й хотіла досягти.

Гленн Джексон, очевидно, відчув зростаючу напругу, бо прокашлявся й засовався на стільці.

– Анна Саундерс хотіла б, щоб ви пришвидшеним темпом опанували цей таємний метод, – сказав він усміхаючись, аби мене приборкати. – Дозволю собі уточнити, що на його розробку пішло чимало років дослідження.

Я промовчав.

– Гадаю, ви не усвідомлюєте... Насправді багато людей мріяли б опинитись на вашому місці... Дехто за кордоном готовий убити, щоб заволодіти цим методом.

Оскільки я й далі мовчав, додав:

– Гадаю, ви пишатиметесь можливістю посприяти боротьбі зі злочинцем. Знищуючи офісні вежі, а можливо, й людей, нападаючи на нашу економічну систему, він підриває засади суспільства.

Я відчував тиск їхнього очікування, їхнього сподівання мене залучити.

– Можна було б звернутися до когось іншого, – провадив він далі, – але підготовка пройде значно швидше з людиною, яка вже спонтанно вдається до власної інтуїції. А в цій справі важлива кожна година...

Я ввічливо погодився.

Усі погляди далі тримались на мені.

На скельцях окулярів Роберта Коллінза виднілись сліди пальців, які висвітив промінь сонця, що пробився під пластинами поламаних жалюзі.

– Напевно, ви очікуєте негайної відповіді.

– Так, – підтвердив Коллінз. – Баррі Кантор телефонуватиме з хвилини на хвилину.

М'яч був на моєму боці. Зрештою, їхні пояснення трималися купи. Але в мене була одна проблема. І серйозна. Я не вірив в інтуїцію. Я не вірив у неї, бо це просто неможливо. Неможливо відгадати відомості щодо якогось місця чи невідомого предмета. Якби це було можливо, про це знали б. Окрім того, мене мучила їхня очевидна прив'язка до армії. Я ні на мить не міг уявити, що військовики можуть схвалювати якісь дурнуваті паранормальні дослідження. Тоді як пояснити їх місцезнаходження у Форт-Міді? Щось тут не збігалось.

– Пане Фішере, – сказав Джексон. – Чи готові ви взяти на себе зобов'язання?

Взяти зобов'язання... Якби вони знали, що одного цього слова досить, щоб спонукати мене відступити... Звичайно, те, що ФБР потребує моєї допомоги, лестило, навіть дуже

лестило, але які мої інтереси в цій справі? Що мені це дасть?

Звісно, це пробудило мою цікавість, я жадав дізнатися про все це значно більше. Але я пам'ятав про заплановану телепередачу. Це був шанс мого життя. Я не один рік чекав на диво, яке розблокує мою кар'єру і виведе мене на світло. Нарешті цей день настав. Навіть якщо ця передача мене й жахає, на неї треба піти; успіх має свою ціну, я був готовий її заплатити. Але мушу обов'язково підготуватися до неї, інакше це буде побоїще... Тоді чому я маю жертвувати своєю кар'єрою задля співпраці з ФБР, опановуючи метод, у який я навіть не вірю?

– Мені дуже прикро, але ні.

4

За півтори години я був коло свого будинку. Гленн Джексон супроводив мене на зворотному шляху гелікоптером і в авто.

Я попрощався з ним і відчинив хвіртку. Він простягнув мені візитівку.

– Якщо зміните думку, – сказав він заради форми, бо відчував, що я не перегляну свого рішення.

Я взяв її з ввічливості.

Авто віддалялося під деревами, що росли обабіч моєї вулиці, і, коли червоні вогники його габаритних вогнів зникли, я усвідомив, що вже сутеніє.

На протилежному боці тротуару йшов одягнений з голочки незнайомец із сумкою від Віттона в руці. Він нагадав мені про відвідини Крістен, моєї колишньої, і я відчув у серці легкий щем. Її завжди оточували ультрашикарні чоловіки, у вишуканому й неймовірно дорогому вбранні. Не мій, чесно кажучи, стиль. У будь-якому разі мої фінанси не дали б мені можливості з ними змагатися. І в мене виник певний комплекс меншовартості. Я був божевільно закоханий у Крістен, але відчував, що це не мій світ, що я не на висоті. Наш зв'язок не міг тривати довго, я завжди це знав.

Раптово пішов дощ, шпаркий, із тих, коли ви за мить мокрі, а він барабанить по землі. Я глипнув на перехожого у розкішному костюмі, який пришвидшив крок. Але без парасолі. І я не зміг перешкодити відчуттю задоволення. А тоді стенив плечима через свою безглузду дріб'язковість.

Я повернувся додому, де було сухо й тепло. Дзеркало в передпокої показало, як я змарнів.

Я впав на канапу й узяв Аль Капоне на руки, щоб подолати свою самотність.

Того вечора, як часто бувало, я ліг рано.

Наступного ранку мене розбудило проміння вранішнього сонця. Пройшовши легкий фільтр моїх фіранок, воно кидало тінь ґратки з вікна на стіну з червоних цеглин, створюючи кумедне враження, що я лежу у величезній клітці.

Мене охопив нестримний жах. Лише п'ять днів...

Мобільний телефон показав повідомлення Білла Крیمсона, мого літературного агента, який повідомляв про першу зустріч наприкінці дня з метою media training. Ранок я вирішив присвятити пошукам одягу для виступу на телебаченні. Щось шикарне й ненав'язливе водночас, досить оригінальне, щоб вийти за межі звичайного, але гарного смаку і не викликати неприязні. Зокрема темне: той, хто пише чорні романи, не вбирається в біле.

Я поснідав у товаристві Аль Капоне, який розлігся на столі, щомиті загрожуючи перевернути чашку з паруючою кавою. Коти просто обожають шарпати нерви своїх слуг.

Події минулого дня не йшли з гадки. Я питав себе, чи ухвалене рішення правильне. Ухвалення рішень не було моєю сильною стороною. Я мав звичку довго вагатися, перш ніж вирішити, зважуючи за і проти, намагаючись урахувати максимум критеріїв та параметрів. Але ФБР вимагало негайної відповіді, тож відмова була єдиною можливою опцією, аби я не взявся за справу легковажно. Між іншим, щоразу, коли в житті мене закликали ухвалити рішення миттєво, я волів нічого не змінювати. І завжди недовіриливо ставився до випадків, що вимагали термінових рішень, або вчинків з невідомими наслідками. Зрештою, можливо, мое життя було надто впорядкованим і в підсумку – трохи безбарвним.

Багато людей уявляли, що я користуюся надзвичайною свободою, бо як письменник вільно розпоряджаюся часом та переміщеннями; сам собі господар. Я справді писав, де і коли хотів, ні перед ким не звітуючись. Але справжня свобода йде не від нашого становища: справжня свобода – це та, яку ти собі даєш, вона сама собою, вона є способом збагнути існування, прожити своє життя. Людина або вільна, або ні. Якщо вона вільна, то залишається такою незалежно від контексту. Щоб це зрозуміти, досить трохи поспостерігати за людьми. Трапляються звихнуті на правилах, які не дозволяють собі ані найменшого відхилення; перфекціоністи, які у своє щоденне життя вносять багато напруги, самі, як дорослі, підпорядковуються вимогам, яких би не ставив начальник-тиран. І, навпаки, я знав людей, які плутають свободу з неорганізованістю і стають рабами своїх лінощів, перетворюючися на зомбі на канапі перед телевизором, що нездатні перетворити

найменшу ідею на проект, а іноді втрачаючи будь-яке бажання здійснити бодай щось. Бувають такі, що заплутуються в пошуках утіх і врешті-решт сповзають у пекло залежності від солодощів, алкоголю чи сексу. Чи ж вони справді вільні? Я також бачив людей, які настільки переймалися думкою чи оцінкою інших, що ставали від них залежними. Вони забороняли собі виходити на люди, не поголившись чи не вимивши голову, вдягти на пляж купальник, бо мали кілька зайвих кілограмів, заплакати в кіно, щоб не сприйняли за маленьке дівча... Особисто мені вдався парадоксальний подвиг – поєднати потроху всі ці недоліки. Так, нам, людським істотам, не так-то й легко бути справді вільними, відсунути вбік свої страхи та заобони й щомиті обирати своє життя залежно від того, хто ми такі й що насправді нам важливе в глибині душі.

Я настільки занурився у власні роздуми, що пронизливий дзенькіт домашнього телефону змусив мене сіпнутися.

Я машинально підвівся, і враз зі швидкістю блискавки мене пройняла абсолютно несподівана думка: це моя кузина Дебора.

Ідучи до телефона, я думав, чому в біса цей дзвінок змусив мене згадати про неї: рік тому Дебора виїхала в Індію, і відтоді я нічого про неї не чув. Та й не було якогось особливого приводу, щоб вона озвалася.

– Алло!

– Тімоті, привіт!

Почувши трохи гугнявий голос кузини, я аж охнув, геть збитий з пантелику тим, що подумав про дзвінок від неї, ще нічого не знаючи. Це спало мені на думку майже як очевидність...

– Тімоті, це Дебора, ти мене чуєш?

– Так, так...

Вона із захопленням розповіла про своє нове життя в Індії.

Збираючись виїжджати, кузина запропонувала поїхати й побути пів року там із нею, доки зможе приїхати її чоловік.

– Їдьмо, там буде суперово! – підбивала вона мене.

Я міг би це собі дозволити, та стримувала перспектива жити серед епідемій брюшного тифу, лихоманки та всілякої чикунгунї.

– Уяви лишень, я подумав про тебе саме тієї миті, як ти вирішила озватись...

– Треба вірити, що ми поєднані, дорогенький...

Я не знав, у що треба вірити, і, коли ми нарешті поклали слухавки, я довго залишався зворохобленим цією подією. Образ Дебори виник у моїй голові саме тоді, коли задзвонив телефон. Я не чекав на її дзвінок і не мав жодного засобу здогадатись, що це вона... І хоча це мене збентежило, якого висновку можна дійти з такого збігу?

Коли я вивів авто з гаража і звернув у вуличку ліворуч, моя гарненька руда сусідка Лінн начебто випадково вийшла з дому. Помахала мені рукою і наблизилась, як завжди, босоніж. Я опустив скло з боку пасажирського сидіння.

– Ти вже отямився після Гаваїв? – хитро усміхаючись, запитала вона.

– Так, усе гаразд.

Вона спокійно сперлася обома ліктями на край віконця і нахилилась, щоб поговорити, тим самим вписавши декольте в отвір. Я по-дурному не втримався, щоб не глипнути на її перса, цього вона, вочевидь, і домагалася.

– Маєш стомлений вигляд, – констатувала вона, – і це слабо сказано. Приходь увечері, вип'єш чогось тонізуючого. Я цілком вільна, було б дуже чудово.

– Маю купу справ, – збрехав я.

Шопінг, як виявилося, непросте завдання. Я прочесав усі крамнички на Квін-Плейс-Молл, так і не знайшовши такого вбрання, якого потребував для свого великого дня. Не маючи аніякісінької уяви про те, чого хочу, мусив ходити крамницями, сподіваючись на удачу. Тож ризикував згаяти багато часу.

– Підпишіться задля захисту планети!

Молода усміхнена жінка, яка мене гукнула, стояла посеред торгового центру в групі активістів у жовтих, добре помітних здалеку футболках.

– Це – петиція проти технологій текстильної промисловості, – пояснила вона. – Після переробки нафтопродуктів вона найдужче забруднює планету, адже продукує більше CO₂, ніж повітряний і морський транспорт разом узяті.

На стенді активістів було велике панно, яке розповідало, що по всьому світу люди використовують дедалі більше одягу, заводи з виробництва тканин випускають продукцію нижчої якості, яка швидко зношується, інколи впродовж одного року деякі марки

запускають до двадцяти чотирьох колекцій, спонукаючи тим самим купити щось нове. Американець у середньому купує шістнадцять кілограмів одягу на рік, отакий от рекорд.

– Для випуску пари бавовняних джинсів потрібно сім тисяч п'ятсот літрів води, – додала жінка. – Стільки води людина випиває за сім років!

– Імовірно, можна покластись на синтетичні волокна, – припустив я.

Вона похитала головою.

– При кожному пранні ті волокна відкидають мікрочастки пластику, що потрапляють у водні потоки. Щороку п'ятсот тисяч тонн мікропластику завершують свій колообіг в океанах. Це рівнозначно п'ятдесятьом мільярдам пластикових пляшок.

Охоплений обуренням, я підписав петицію.

Останні крамнички, які я відвідав, так і не дали мені змоги придбати ідеальне вбрання, тож я покинув торговий центр геть розчарований.

Рушивши, я відчув щось схоже на перебої в керуванні, до якого долучився дивний шум. Змилюйтеся, тільки не пошкодження! У мене немає ні часу, ні коштів, щоб дати цьому раду. Я ввімкнув сигнальні вогні, припаркувався на узбіччі вулиці й вийшов, щоб відчинити капот.

Та в цьому не було потреби: моя ліва передня шина розпласталася на асфальті. Більш ніж десять років водіння, і жодної луснутої шини; колись це таки мало статися.

Так, у мене має десь бути домкрат і запасне колесо... Зрештою я розшукав їх у заглибленні під килимком багажника. Вдома мое вміння господарювати завершувалося картиною, яку я міг повісити за умови, що картина не була заважкою, а стіна – надто щільною. А от щодо механіки...

Домкрат продавали без інструкції з використання. Так, зберігаємо спокій, зосереджуємося, це не має бути чимось надзвичайним.

Я став на коліна коло колеса, нервуючи через те, що воно з боку шосе, і нахилився під шасі, шукаючи зручного місця для встановлення домкрата.

Як навмисне, задощило. Так, спробуємо...

Я сьак-так приладнав домкрат і почав качати. О, диво! Авто піднялося. Коли колесо було вивільненим настільки, щоб повністю обертатись, я взяв ключ і почав розкручувати гайки.

Якийсь негідник проїхав по калюжі дуже близько від мене й забризкав холодною водою.

Я натискав на ключ, щоб відкрутити першу гайку, але вона не піддавалась. Нахилився над нею, напіраючи щосили, аж раптом ключ зіскочив, і я ганебно впав на бік. Боячись, що мене роздавлять, миттєво підвівся.

Я був геть мокрий, дощ заливав мені обличчя. Я знову приладнав ключ на гайку.

Безуспішно, її було заблоковано. Господи, ну, не буду ж я викликати аварійку задля шини...

– Посуньтесь!

Я здригнувся й швидко обернувся.

– Зараз я все зроблю, – сказав чоловік, нахилиючись над моім колесом.

Я чув про типів, які кидаються вам допомагати під час аварії в місті, а потім вимагають якісь неймовірні суми за надану послугу разом із погрозами й залякуваннями.

– Дякую, я впораюся самотужки, – досить сухо відповів я.

Попри мою відмову, чоловік ухопив ключ, перш ніж я встиг зреагувати.

– Облиште! – кинув я.

Він продовжував крутити.

Я тихо злився.

Він був сивий (щонайменше сімдесят п'ять), але це нічого не означало; шахраї не виходять на пенсію.

Чоловік, вочевидь, був обізнаний щодо таких операцій. За якусь мить мое колесо було на місці. Він віддав мені ключ, по його обличчю стікала вода, руки були в мастилі.

Я обережно вийняв гаманець, щоб дати йому на чай, краєм ока глянувши на нього, й здивовано побачив, що він розвернувся і йде геть.

– Зачекайте...

– Усе гаразд.

– Я хотів би вам подякувати...

– Та це дрібниця, – промовив він, підійшовши до свого авто, що стояло перед моїм з ввімкнутими аварійними вогнями.

– Ви промокли, мені дуже прикро...

– Я ж не з цукру, – кинув він з широкою усмішкою й бісиками в очах.

Авто рушило, а я ще довго стояв під рясним дощем, дивлячись, як його червоні габаритні вогні віддаляються у мокру ніч.

Я шпетив себе за свою першу реакцію, мене збентежила люб'язність і самовідданість цього чоловіка, який так природно вирішив змокнути й забруднитися, аби допомогти іншому. Чи ж я зробив би так на його місці? Ну... не певен... а в його віці, цілком певно, ні.

Я сів в авто й кинув домкрат з ключем на пасажирське сидіння. За кілька хвилин я сидів за мідною стійкою кав'ярні, обхопивши руками велику чашку гарячої кави, щоб трішки обсохнути, перш ніж рушити далі за покупками. Усередині панували пахощі пончиків бен'є. Декор так-сяк відображав інтер'єр шале, стіни від підлоги до стелі були обшальовані недбало збитими дошками, а підкладки з ламінованого паперу під столові прибори імітували шотландку. Кіч найгіршого стибу. Тихо лунала пісня The show must go on.

Мене охопило відчуття самотності, я намагався опанувати себе, щоб не впасти в депресію. Почав заздрити офіціантам, хоча нічого не знав про їхнє життя. Дивився, як вони працюють, зосереджено виконуючи свої обов'язки. Принаймні вони були тут разом, у команді, мали щось спільне...

Пригадав свою сусідку Лінн. Можливо, я даремно не приймаю її загравання. Цілком певно, вона класна дівчина, чому ж тоді я відмовлявся від зв'язку теперішнього в ім'я зв'язку минулого, з яким так і не змирився? Крістен пішла з мого життя, я сам цього хотів, цю сторінку перегорнуто. Не можна залишатись із тим, хто, як відчуваєш, тебе не кохає. Впродовж трьох місяців, доки тривав наш зв'язок, я щодень від цього страждав... потім були дві останні вечері... Я запросив її додому і пів дня гарував, готуючи страви, які за складністю набагато перевершували мої кулінарні навички. На передбачену годину все було готово, я нервував, чекаючи її з шампанським, легкими закусками до аперитиву, свічками, товариством. Чекав довго, спершу спокійно, далі трохи спантеличений і, чесно кажучи, занепокоєний, аж доки отримав тривіальний за суттю текст:

Сьогодні вийшла накладка. Перепрошую. Цьом.

Я мав слабкість вибачити, вдавши байдужість.

Не переймайся, надолужимо.

І справді, тижнем пізніше я це виправив, цього разу в ресторані, бо забракло мужності ще раз усе робити самому.

Але й там мені довелося чекати.

– Чи не хочете чогось випити, доки очікуєте? – двічі запропонував офіціант.

Я зрештою погодився і самотньо сидів за столом, цідячи слабоалкогольний спритц, як знову завібрувала мобілка, змусивши мене затремтіти від поганого передчуття, потім від відчаю, коли я прочитав повідомлення, дуже близьке за змістом до попереднього.

Я не наважився кинути власника ресторану, тож пообідав на самоті в переповненому ресторані, придушуючи свій смуток і ганьбу серед натовпу людей щасливих, радісних чи закоханих. Веселощі інших роблять вашу самотність ще гострішою.

Я зрозумів, що час навчитись казати «стоп»; не можна дозволяти комусь вас зневажати й гратися з вашими почуттями. Наступного дня я написав Крістен, поклавши край нашим стосункам.

Несподіваний дзенькіт розбитої склянки в кав'ярні повернув мене до дійсності. Офіціант впустив тацю із замовленням, його колеги сміялись і аплодували.

Я трохи їх послухав, далі захопився телеекраном на стіні, сподіваючись позбутися давніх спогадів. На інформаційному каналі перебирали вічну вервечку про драми й скандали, немовби життя на землі зводилося лише до цього. Навряд чи це виведе мене зі стану меланхолії.

Ранковий дзвінок кухні Дебори промайнув мені в голові. Я досі був ошелешений тим, що передчув її, відгадав. Може, це і є інтуїція? Але яким чином інформація про її дзвінок могла перетнути океани від самої Індії й дістатися мого мозку, без жодного засобу і за якусь долю секунди? Це просто неможливо, це суперечило всьому тому, що я вчив у школі, що науковці розповідали про функціонування світу...

Але як пояснити такий збіг? Випадковість не могла бути задовільним поясненням. Імовірність того, що я вперше за багато місяців несподівано почну думати про кухню, саме тоді, коли вона набиратиме мій номер, була настільки блаженською, що не трималася купи.

І тут зринули слова Анни Саундерс, жінки з Форт-Міда: «Інтуїція справді існує, і ми розробили метод, щоб удаватися до неї за власним бажанням...»

Я ковтнув кави і глибоко вдихнув.

А якщо це правда?

У залі кав'ярні було лише кілька клієнтів: родина з двома дітьми, наче приклеєними до своїх планшетів, молода жінка, яка начебто працювала, сидючи надміру зосереджена над ноутбуком, і старий латиноамериканець, що читав газету, жуячи мафін. Час від часу на його устах блукала усмішка як реакція на прочитане.

Я пригадав сяючу усмішку старого чоловіка, який замінив мені колесо. Гадаю, він просто радів від того, що приніс комусь користь.

На екрані змінювалися субтитри, нанизуючи погані новини дня. Та їх, напевно, забракло для забезпечення щоденної порції негативних емоцій, бо канал невдовзі взявся крутити кадри підірваних останніми днями будівель у Балтиморі й Чикаго. Безнадійні гори щебеню, серед яких метушаться пожежники. Промені прожекторів метаються врізнобіч. Поліція, яка стримує натовп цікавих на відстані, за жовто-чорною стрічкою безпеки.

І раптом субтитр з повідомленням: «Аматорське відео – винятковий документ», і на екрані з'явилися трохи розмиті нестійкі кадри. Видно було вежу в Чикаго, людей, які з криком кудись бігли. Зображення тремтіло, наче оператор сам кудись біг, можливо, задкуючи. Під тиском полум'я тріскали шибки, розкидаючи шматочки у повітрі. Далі вежа за одну мить обвалилася, майже природно зникнувши з краєвиду. І тоді на камеру наче рвонув вибух коричневого пилу, й екран зненацька почорнів.

Знову відновили пряму трансляцію, журналіст із мікрофоном у руці стояв перед грудною уламків.

Я відвів погляд.

Усі клієнти сиділи, втупившись в екран із засмученими обличчями. У мене самого перехопило подих.

Я ковтнув кави, але вона видалась мені гіркою. Поставив чашку і вийшов.

Їхав додому, але думками був деінде, невідступно повертаючись до відмови працювати з ФБР. Я думав лише про власні інтереси. Про своє дрібне спокійне життя. Свою кар'єру. Свою телепередачу. Свої покупки задля підтримки іміджу.

Коли забагато думаєш про себе, до кінця життя залишаєшся самотнім.

Коли надто переймаєшся власними інтересами, породжуєш тільки каяття.

5

Форт-Мід, трьома годинами пізніше

Гленн Джексон і Роберт Коллінз чекали на мене при виході з гелікоптера. Той самий несвіжий одяг, що й напередодні, немовби вони не спали або спали не роздягаючись. Здавалося, що зім'ята сорочка Коллінза, невдало заправлена в штани, намагалася вилізти з них разом із навислим пузом. Джексон гаряче привітав мене, та його запал швидко остудив нетерплячий колега, чие обличчя відображало радше докір, ніж вдячність на мою адресу. Вони сердились через те, що було втрачено двадцять чотири години? Чи тому, що я повернувся?

Я набрав Джексона, вийшовши з кав'ярні, і він моментально організував мій приїзд у Форт-Мід. Я передзвонив у контору media training, щоб перенести зустріч. «Прийду, щойно з'ясую докладніше свій розклад», – пояснив я.

Агенти пришвидшеним кроком провели мене всередину невеликої будівлі серед дерев. Коллінз ішов попереду, Джексон замикав нашу групу. Ми перетнули кімнату, де розмовляли вчора, за дверима, на рамі яких висіла табличка «CRV», зайшли в довгий, вузький і темний коридор. Коли двері зачинились із приглушеним звуком, ми опинились у задушливому напівмороці, який зменшувало похмуре світло низки зелених діодів на стелі. Справжнісіньке жахіння для того, хто страждає на клаустрофобію.

Ми зупинилися в кінці коридору перед іншими дверима. Коллінз натиснув на кнопку і зачекав. У тиші я чув його короткий, майже свистячий подих і запах холодного тютюну, яким тхнуло від нього. Засвітився мініатюрний екран «ВХІД», почувся різкий тріск електричного замка, і за дверима стало видно невеличку залу, ледве чи не таку темну, без вікон, начинену електронікою, кабелями, консолями й підсилювачами, які було легко сприйняти за кабіни управління в нечисленних радіостанціях, куди мене інколи запрошували. За однією повністю скляною перегородкою виднілась інша, просторіша кімната, також без вікон, куди ми і зайшли.

У ній Анна Саундерс стояла, закривши руки за спину, мов Наполеон; вітаючись, вона мені усміхнулася. Але усмішка швидко зникла, поступившись місцем непроникному виразові.

Ми сіли за невеличкий круглий столик. Кімната була вмебльована досить нейтрально: сіре килимове покриття, стіни й стеля всуціль вкриті квадратними пластинами звукоізоляції. Законопачена, звукоізольована й позбавлена будь-яких видимих отворів назовні зала здавалася відрізаною від світу.

– Зараз має прийти Баррі Кантор, – швидко промовила Анна Саундерс, не дивлячись на мене. – Гадаю, він хоче з вами привітатись і підбадьорити.

Я відчув приплив гордості від самої думки, що радник президента завітає спеціально, щоб зі мною познайомитись.

– Чи вам доводилось чути про Stargate Project? – запитала вона.

Тепер вона пильно дивилась мені у вічі.

Роберт Коллінз сидів глибоко в кріслі, випроставшись, наче «і», й схрестивши руки. Гленн Джексон сперся ліктями на стіл і наче став нижчим на зріст.

Stargate Project?.. Так, я щось про нього чув.

– Це пов'язано з холодною війною, чи не так?

– Так, це справді почалось у той період.

– Я пригадую щось у зв'язку з паранормальним і росіянами. Так?

Анна підтвердила кивком голови.

Раптом я все пригадав.

– О, згадав. Йдеться про спроби застосувати паранормальні здібності для того, щоб виявити таємні радянські локації?

– Певним чином.

Коллінз поклав руку на стіл, пальці нервово барабанили по стільниці.

– Я читав якусь статтю про це, – сказав я. – Але все зупинилось, бо нічого не виходило, щось таке?

Анна кілька митей мовчки дивилась на мене, потім презирнулась із агентами ФБР і знов обернулася до мене.

– Це офіційна версія.

Вона промовила це спокійно, не зводячи з мене погляду. Її така простенька відповідь була аж ніяк не безневинною, бо одразу зародилися думки, що такого могло за цим стояти.

Цього разу мені випала черга дивитися в очі кожному з них. Анна спокійно зустріла мій погляд, Роберт Коллінз опустил руки, а на обличчі Гленна Джексона промайнуло задоволення тим, як це мене здивувало. Чи ж вони казали правду? Чи насправді цей фантастичний проект таємно розроблявся далі?

Анна Саундерс підвелася й запропонувала щось випити. Роберт Коллінз відмовився жестом, який відображав його нетерплячість.

– Усе почалось у 1972 році, – почала Анна, – у CHI, Стенфордському науковому інституті в Каліфорнії, який є еманациєю Стенфордського університету. Фізик Гарольд Путхофф проводив дослідження щодо паранормальних явищ, для яких насилу знаходив фінансування. Зокрема, він цікавився інтуїцією й телекінезом, здатністю розуму впливати на матерію. Але якось до нього навідалися агенти ЦРУ. Секретні служби довідались, що Радянський Союз інвестував мільйони доларів у вивчення фізичних явищ з метою використання їх у військових цілях: якщо навчитися використовувати розум для впливу на матерію, то можна контролювати ворожі збройні сили. ЦРУ дуже серйозно поставилося до такої загрози, над секретними службами промчав вітер паніки. Вони захотіли якщо не перевершити, то бодай бути на рівні. Отак і вийшли на Путхоффа й вирішили фінансувати його дослідну програму. Згодом група виїхала з Каліфорнії й осіла тут, у захищеному місці у Форт-Міді. Але дослідження фізика про телекінез не дали жодних особливих результатів. Натомість праця над інтуїцією виявилася дуже плідною.

– Тобто?

– У той період Путхофф працював переважно з партнером на ім'я Інго Сванн, який мав здібність під час численних експериментів інтуїтивно отримувати доступ до прихованої інформації. Наприклад, він міг ідентифікувати сховані в коробці предмети або місця, які вважались секретними.

– Ідентифікувати... без попередньої інформації?

– Без нічого.

– У таке важко повірити...

Коллінз розчепив руки й поклав кулаки на стіл.

– Послухайте, десь є звихнений, який щомиті може підірвати ще одну вежу, гадаю, краще взятись до роботи, ніж розповідати історію проекту панові Фішеру, а то й марнувати час, щоб розвіяти його сумніви. Це біг наввипередки з часом, змилюйтеся, переходьмо до дії!

Анна Саундерс застигла, звела брову й скося глипнула на Коллінза.

Гленн Джексон, напевно, відчув викликане непорозуміння, бо віддразу ж узявся заспокоювати:

– Пані Саундерс хотіла лише...

– Я кажу це не тобі, – сухо кинув Коллінз.

Різкість його реакції зіпсувала всім настрої. Джексон відкинувся вглиб свого крісла, потім дістав з кишені паперовий мішечок, з якого вийняв щось коричнево-солоденьке й кинув собі в рот. Помітивши, що я за ним спостерігаю, запропонував і мені.

– А що це?

– Ведмедики з шоколадної пастили. Французькі.

– Він напихається карикатурами на себе, – кинув Коллінз.

Ніхто не відреагував. Я подякував Гленну Джексону й обернувся до Анни.

Вона холодно свердлила поглядом Коллінза.

– Може, ви самі підготуєте містера Фішера замість мене? – запитала вона ледь зверхнім тоном.

– Я просто хочу, щоб ми рушили безпосередньо до мети.

– Не можна навчити керувати літаком, якщо маєш сумніви щодо справності апаратури.

Зітхнувши, Роберт Коллінз глибше занурився в крісло, Анна незворушно повела далі свою розповідь, перелічуючи як успіхи, так і труднощі, з якими зіткнулися дослідники при демонстрації існування інтуїції, при наданні ЦРУ корисної інформації та розробці методу, володіння яким вона мала мене навчити.

У якийсь момент нас перервало вібрування її мобільного телефону.

– Білий дім, – сказала вона, беручи апарат.

Розмова тривала лише кілька митей.

– Баррі Кантор затримується на засіданні, – повідомила Анна, вимикаючи телефон. – Зараз ми поїдемо обідати в ресторан неподалік Вашингтона, де він постарається до нас приєднатися. Поїдемо двома авто.

– Ми маємо їхати в напрямку Вашингтона? – перепитав Коллінз. – Скільки згаяного часу...

– Власне, слід поквапитися!

Минуло кілька годин, чого я не помітив: відсутність вікон у кімнаті не дала можливості спостерігати, як западають сутінки.

Ми поквапились до автомобілей. Я сів із Анною, і ми рушили вслід за авто агентів, на яке вони виставили намагнічену блимавку. За пів години ми сиділи у просторому ресторані великого готелю. Переповнена людьми зала розмістилася на кількох рівнях, відділених один від одного лише кількома сходами. Розкішний тропічний декор з безліччю пальмових і бананових дерев та скляна підлога, яка вкривала величезний акваріум з екзотичними рибками. Піаніст, якого ніхто не слухав, грав музичні аранжування знаменитих пісень на великому білому роялі.

Проходячи рестораном, я зауважив один із моїх детективів у руках сімнадцяти- чи вісімнадцятилітньої дівчини, яка читала за столом і яку, певно, не зачіпала розмова літніх людей коло неї. Судячи з обкладинки, це був мій сьомий роман.

Ми підійшли до нашого столу і зробили термінове замовлення, Анна обернулася до мене.

– Чи ж мій підсумок історії проекту втихомирив ваш скептицизм? – запитала вона трохи стишеним голосом.

– Ну... скажімо... це цікаво і навіть заманливо, але мені завжди важко прийняти те, що я не до кінця розумію. Якщо ви поясните, як інформація інтуїтивно може проникнути в чийсь мозок, у вас буде більше шансів переконати мене в її існуванні.

– Це буде складно.

Коллінз почав постукувати по своїй мобільці. Джексон, здавалося, уважно нас слухав.

– Путхофф і Сванн самі були одержимі пошуком пояснення, – сказала вона. – Вони за всіляку ціну прагнули встановити, як функціонує інтуїція, як, долаючи простір, інформація проникає в мозок людини. Найприродніше раціональне пояснення: інформацію передає магнітне поле. Путхофф був у цьому майже впевненим. Намагаючись це довести, вони провели дослід, ізолювавши суб'єкта в клітці Фарадея, у відгородженому металом

просторі, непроникному для електричних полів. Але суб'єктові таки вдалося інтуїтивно проникнути в приховану інформацію. Щоб переконати науковців, цього виявилось замало, оскільки існують певні частоти, яких клітка Фарадея блокувати не може: мікрохвилі, а на іншому кінці спектра – надзвичайно низькі частоти. Минув не один рік, доки Путхоффу трапилась нагода скористатися надзвичайною можливістю розблокувати ситуацію: він на три дні отримав у своє розпорядження підводний човен. І не якийсь там човен, а дослідний підводний човен Taugus, здатний зануритися значно глибше за будь-який апарат морського флоту. На його борт посадили двох інтуїтивістів, човен опустили на глибину, яка за підрахунками вчених могла забезпечити максимальний бар'єр, здатний захистити від хвиль надзвичайно низької частоти: між двома водами – на глибині сто сімдесят метрів від рівня моря і сто п'ятдесят метрів над океанським дном. На цьому місці рівень згаданих хвиль був розділений приблизно на сто, майже зведений до ніщоти. Одну людину відіслали в секретне місце за сімсот п'ятдесят кілометрів, а двох інтуїтивістів попросили спробувати локалізувати її місцезнаходження. Це вдалося кожному з такою самою легкістю й точністю, як зазвичай. Отже, фізик помилився: інтуїтивна інформація переноситься не магнітними хвилями.

– То як вона проходить?

– У цьому й питання.

Вона глибоко вдихнула, немовби вагаючись, чи продовжувати.

– Єдине можливе пояснення на нинішньому етапі розвитку науки не піддається перевірці. І я не певна, що сьогодні ви здатні його почути.

– Чому ви так кажете?

– Скажімо, вона, цілком певно, не належить до тих, що сприятимуть вашому негайному приєднанню. Тому я волію поговорити про це пізніше.

Анна обернулася до Джексона й Коллінза, залишивши мене з моєю фрустрацією.

– Після вечері ми з Тімоті повертаємось у Форт-Мід. Продовжимо його формування. Працюватимемо, доки вистачить сил.

Після вечері Анна надіслала повідомлення асистентці Баррі Кантора, від якого не було жодних звісток. «Скоро будемо», – відповіла та. «Ми чекатимемо його в барі готелю», – відповіла Анна, вголос читаючи те, що набирала.

– Там буде спокійніше, – пояснила вона.

Ми вмостилися за низеньким столиком на пуфах, оббитих зеленим англійським

оксамитом. Затишна тепла атмосфера, штори з червоного театрального оксамиту висіли обабіч дверей, бар вражав міддю й червоним деревом.

Невдовзі з'явився Баррі Кантор у супроводі одного охоронця.

Кантор, дуже вродливий, стрункий і елегантний блондин із зеленими очима, щирою усмішкою і відкритим поглядом, мав горду поставу. У світло-сірому костюмі й краватці за останнім криком моди він о 21 годині видавався таким само свіжим, яким годі бути на світанку, вийшовши з душа.

– Радий нашій зустрічі, Тімоті, – сказав він мені з теплотою й нотками щирості в голосі.

– Я також, – відповів я, тиснувши простягнену руку.

– Вітаю з останньою книгою, вона мені дуже сподобалася.

– Он як? – бовкнув я, не приховавши свого здивування від того, що мене читають у вищих владних сферах.

– Авжеж, – ствердив Кантор. – Інтрига, роіння персонажів...

Я подякував, не наважившись уточнити, що моя остання книжка була камерною і всього на п'ять персонажів.

Він так само тепло привітався з Анною, Гленном і Робертом, потім роззірнувся навсібіч, усміхнувся бармену й кільком присутнім клієнтам. Він, імовірно, звик бувати в центрі всіх поглядів.

Потім сів поруч з нами й, стишивши голос, нагадав про бажання президента швидко розібратись із цією справою, звернувшись до інтуїтивіста і застосовуючи розроблений у Центрі метод.

– Це наша єдина надія швидко зупинити злочинця, – сказав він. – Президентові відомо про результати, яких вдалося досягти завдяки цьому методу, зокрема в царині військової розвідки, і він упевнений, що ви зможете досягти успіху і в цьому разі.

Він дивився мені у вічі довірливим проникливим поглядом, і я відчув, що на мене покладається величезна місія.

– Країна буде вам за це вдячна.

Я не знав, що відповісти, й обмежився кивком голови з виглядом людини, яка все розуміє. Він тиснув на мене, тим самим увіражняючи мої побоювання щодо невдачі. Я не знав, що

мені вдасться, а мої сумніви щодо здібностей накладалися на сумніви щодо самого існування інтуїції.

Водночас я передчував гордість, якщо досягну успіху. Я вже бачив, як мене вітає сам президент, прожектори на моїй творчості, визнання моїх книжок. Одним словом, слава.

– Вас, очевидно, попередили про конфіденційність проекту. Зі свого боку, хотів би наголосити на конфіденційності операції, яку ви проводитимете. Ніхто, підкреслюю – ніхто, не повинен знати, що над цією справою ми працюємо, застосовуючи інтуїтивний підхід. Ви самі можете легко уявити, з якою радістю за це вхопиться преса, перекручуючи й висміюючи наші дії. Тож нікому ні слова. Головне – оберігати образ президента.

Я, звісно, погодився.

Потім Баррі Кантор підбадьорив нас усіх, кажучи про необхідність вкласти все найкраще, тілом і душею віддатися цій місії й рухатись якнайшвидше, бо «кожна хвилинка на рахунок». А тоді підвівся, щоб іти, ми також встали.

Ми збирались розійтись, аж тут я помітив, що дівчина, яка читала мою книжку в ресторані, стоїть біля входу в бар; вона помітно нервувала.

– Гадаю, тут не обійдеться без автографа, – з усмішкою промовила Анна.

Дівчина підійшла до нас неймовірно збуджена.

– Ви – Баррак Антор? – запитала вона із променистими очима.

– Баррі Кантор, – виправив він.

– Тааак! Я бачила вас по телевізору! Можна я зроблю селфі?

І, не чекаючи на відповідь, тицьнула мені свій телефон, не зводячи очей зі свого героя.

– Можете нас зняти? – запитала вона.

І сяюча стала поруч із ним.

– Зробіть кілька кадрів! – наказала вона.

Я підкорився.

Вона вихопила телефон з моїх рук і поквапливо зайшла в меню, щоб подивитись на зроблені фото.

– Геніально! – вигукнула вона. – Я дуже рада!

Ми вийшли з ресторану, і Баррі Кантор разом із охоронцем сіли у велике чорне авто з кузовом типу «седан», яке на них чекало. Воно рушило, щойно клацнули дверцята.

Роберт Коллінз зиркнув на годинник і похитав головою.

– Усе лише задля цього, – кинув він.

Цього разу він не помилявся.

6

Зворотний шлях ми проїхали швидше, ніж раніше, коли слідували за авто агентів. Позбувшись їхнього ескорту, Анна ухвалила вочевидь спортивне рішення, і я запитав себе, чи співпраця з ЦРУ і ФБР давала їй змогу уникати радарів.

– Чи відносите ви себе до людей більш боязких, ніж середнє арифметичне, пане Фішере?

Запитання мене образило. Невже Коллінз і Джексон розповіли їй про мій страх висоти й вагання під час посадки в гелікоптер?

– Чому ви про це питаєте?

Вона ввімкнула поворотник й обігнала машину, що йшла попереду.

– Бо якщо ви боязка людина, то є ризик, що відкриття інтуїції зіпсує вам життя до кінця ваших днів.

Я завмер.

– Не знаю, наскільки я боязкий, але зараз ви мене, зізнаюсь, лякаєте. Ви вмієте продавати свої послуги, ви...

Вона спокійно усміхнулась.

На світлофорі загорілося жовте світло, й вона дуже пришвидшила авто, щоб проскочити, аж мотор загудів.

– Боязкі люди схильні вигадувати собі фільми, фільми-катастрофи. Якщо вони збираються летіти, то уявляють, як падає літак; якщо зустрічають когось підозрілого, то бачать, як він хапає їх за горло; якщо їм доводиться виступати на публіці, уявляють, що всі їх зашикують...

– Ми всі трішки такі, хіба ні?

Вона усміхнулась і хитро глипнула на мене.

– Аж ніяк.

– Гаразд, а в чому проблема?

– Коли боязка людина відкриває існування інтуїції й дізнається, що передбачення, які промайнули в голові, справдилися, то є ризик, що вона може сплутати свої страхи й відчуття, сприймаючи за інтуїцію всі думки й фільми-катастрофи, які спадають на думку. І якщо тоді ви впевнитесь, що ваш літак справді розіб'ється, що зустрічний незнайомиць справді вас уб'є чи ваша аудиторія справді вас зашикає, життя може стати для вас пеклом.

– Веселенька перспектива...

Вона усміхнулась і прискорила машину, щоб обігнати інше авто.

– У цьому разі виклик полягає в тому, щоб навчитися розрізняти свої страхи й інтуїцію, а це нелегко.

Була глибока ніч, коли ми дісталися Форт-Міда.

Навкруг невеличкої будівлі від паркових дерев поширювалось вологе холодне повітря із запахом трав. З темряви долинали уханьня сови.

Анна відімкнула двері, й ми зайшли. Підлога зарипіла під ногами, а запах дерева створював враження, що ми в хатині.

Анна швидко зробила каву, і ми повернулися в ізольовану залу в глибині коридора, де сіли за круглий столик. Вона поклала на нього пакунок з білими аркушами, ввімкнула ноутбук, що стояв перед нею, дала мені чорний фломастер й запропонувала взяти папір.

– Так, на чому ми зупинилися перед вечерею? – запитала вона. – Ах, так... виникнення методу.

І ковтнула кави.

– Інго Сванн, – повела вона далі, – інтуїтивіст, який від самого початку брав участь у всіх дослідках з Гарольдом Путхоффом, вважав, що його здібності належать до людських задатків, що їх усі здатні розвинути. Тоді вони разом із Путхоффом узялись за формування інших людей. Вони працювали роками з метою розробити метод, спрямований на те, щоб інтуїцію можна було вмикати за командою. Цей метод назвали Coordinate Remote Viewing, а в побуті – Remote Viewing[1 - Візуалізація на відстані. (Прим. авт.)]. Власне, його я й збираюся вам передати, та оскільки маємо негайні виклики, діятимемо нашвидкуруч. Вам доведеться проявити наолегливість...

– Окей.

– Мені доведеться бути дуже вимогливою, а вам – докласти всіх зусиль.

– Робитиму все можливе.

– Я почну зі швидкого тесту на сприйняття, щоб окреслити головний пункт в опануванні методу.

– Тест на екстрасенсорне сприйняття?

– Ні, просто на сприйняття.

Я запитав себе, який тут зв'язок із нашим сюжетом...

Вона розгорнула теку, яка лежала на столі, й викинула розрізнені аркуші.

– Я показуватиму вам зображення або вмикатиму звуки, а ви записуйте те, що сприйматимете.

– Гаразд.

Вона простягнула перший аркуш.

На ньому пара, яка сидить навпроти за столиком у ресторані: у нього сяючі очі, її рука зависла якраз над його рукою. Він вочевидь закоханий, а от вона? Вона збирається взяти чоловіка за руку чи забирає свою?

– Запишіть свої відчуття.

Я взяв аркуш і занотував:

Пара закоханих.

Анна торкнулась кількох клавіш на клавіатурі, і я почув звукозапис несамовитого вереску, від якого холонула кров. Немовби та особа побачила живого мерця або серійного вбивцю, що кинувся на неї. Але я завагався... Це був крик жаху... чи болю? Зрештою, обрав страх.

Крик жаху.

Новий запис.

Стогони від страждання. Голос жіночий. Пологи? Торттури? Потім стогони стали гучнішими й частішими і завершилися часто повторюваними скриками. Тут уже не було двозначності... Я відчув, що червонію. Анна залишалася незворушною.

Жіночий оргазм.

У мене виникло враження, наче я перебуваю серед звихнутих. Що я тут роблю?

Було ще одне зображення, потім запис, і, нарешті, Анна перейшла до підведення підсумків.

– Зображення № 1: що ви відчули?

– Пару закоханих.

– Чому ви так подумали?

– Ну... погляд, жест руки... це здається досить промовистим, чи не так?

– Запис, який ішов після цього, що ви відчули?

– Крик жаху.

– Звідки ви знаєте, що це крик жаху, а не радості чи болю?

– З інтонації.

– Що значить «інтонація»?

– Інтонація крику спонукала думати радше про страх, ніж про щось інше.

– «Спонукала думати»... Але чи відчули ви страх людини в її крикові?

– У мене немає засобу його відчутти. Я уважно прислухався до звуку й сказав собі, що це, можливо, властиво страху чи жаху.

– Окей. Запис № 2, що ви відчували?

Я глибоко вдихнув.

– Якщо справді хочете, щоб це прозвучало, то це жіночий оргазм.

– Звідки вам відомо, що йдеться про оргазм?

Я відчув, що знову червонію. Повна дурня, але неконтрольована.

– Це видається цілком очевидним, хіба ні?

– Що спонукало вас так думати?

Мені насправду стало жарко... на чолі виступив піт. І раптом я на неї розізлився через те, що вона вирішила мені це нав'язати. Ситуація викликала в мене гнів. Що за гру вона задумала?

Я змусив себе глянути їй просто у вічі.

– Досвід. Коли чоловіку вдається досягти такого, він його не забуде.

Вона відкинулася в глиб свого крісла і спокійно дивилася на мене.

– Звідки вам відомо, що вона не симулює?

Що це за діалог божевільних? Я нервово запустив пальці у волосся.

– Але ж це очевидно...

– Хіба ви можете бути цілком певним?

Оскільки я почав плутатись і спітнів, вона, напевно, відчула, що перейшла межу, бо переключилась на наступний запис і на останнє зображення.

Потім зібрала папери й склала їх на столі, схрестила руки й глянула мені у вічі.

– Тест закінчено.

Довгенько довелось цього чекати.

– Що ж, у якому пункті я був правий? – запитав я трохи роздратовано.

Вона мовчки дивилась на мене.

– У жодному. Нуль.

Я ошизів.

– Ви певні? Але ж...

– Це не було сприйняття.

– Тобто?

– Ваше завдання полягало в нотуванні своїх відчуттів.

– Так...

– Те, що ви занотували, не є сприйняттям.

– Тобто?

– Це тлумачення.

– Не розумію.

– Візьмемо перше зображення. Ваше сприйняття – це погляд чоловіка й жест жіночої руки.

– Авжеж.

– І ви одразу ж витлумачили цей погляд і жест, надавши їм сенсу: пара закоханих. Цей сенс підказав ваш розум, це не ваше первісне, сирівцеве сприйняття.

– Можливо, але визнайте, що це тлумачення цілком вірогідне.

– Питання не в цьому...

Я ковтнув кави і сперся на спинку крісла. Теоретично вона, напевно, була права, втім, мені здавалось, що вона гралася словами.

Анна не зводила з мене погляду, ніби вистежувала найменшу мою реакцію.

– Коли звертатимуться до вашої інтуїції, ви сприйматимете речі. Те, що інтуїція принесе у ваш розум, – це сирівцева інформація. Якщо ви її тлумачитимете, отримаєте помилку у 99 відсотках випадків.

– Звісно, при такому підході геть усе змінюється...

Що ж, гаразд, я маю про це пам'ятати, маю не піддаватись цілком природній схильності надавати сенс інформаціям, які надходять.

– Тепер, – продовжила Анна, – перейдімо до головного. Пропоную вам робити точні й повні нотатки про все, що я вам скажу.

– Окей.

– Вчора я сказала, що інтуїція – це здатність розуму діставатись інформації, яка не доступна класичними шляхами. Але термін «інтуїція» також цілком природно означає і досліджувану інформацію. Адже ми звично кажемо: «Маю інтуїцію», чи не так?

– Так, правильно.

Метод Remote Viewing, розроблений Сванном і Путхоффом, належить до дуже структурованих, він має підвести вас до інтуїтивного контакту з інформацією, яку потрібно роздобути. Пропоную назвати цю інформацію «ціллю»? Згода?

– Згода.

– Наприклад, ФБР просить вас ідентифікувати вежу, на яку націлюється палій з метою наступного теракту. Отже, в цьому разі ціллю буде вежа.

Ніби це справді можливо, піймав я себе на думці.

– Метод спирається на гіпотезу, що всі існуючі у світі інформації зберігаються у Всесвіті, в тому, що символічно можна назвати «Матриця». У нормальному стані, тобто коли людина прокинулася і все усвідомлює, вона не має доступу до Матриці.

– Стривайте... Не зовсім зрозуміло... Що саме ця Матриця?

Анна наче задумалась на мить, ковтнула кави.

– Знаю, що це знеохочує, але я не можу дати вам справді задовільного пояснення, з тієї простої причини, що Матриця не існує у фізичному вимірі й не схожа на те, що вам відомо. Звісно, можна провести аналогії, але тоді я вкладаю вам у мозок образи, які віддалять вас від реальності. Наприклад, якщо я скажу, що це щось на кшталт банку даних, я вкладаю вам

у мозок образ комп'ютера. Якщо говоритиму про Всесвітній архів, ви візуалізуєте старе приміщення, в якому лежать запилені документи. Матриця, цілком природно, не має нічого спільного з цим усім, бо не існує у фізичному світі, в неї немає матеріального буття як предмета.

Гм-м...

– Хочу підтвердити, ваша відповідь незадовільна... – сказав я. – Якщо Матриця не має фізичного існування, то... де вона?

Анна усміхнулася.

– Я тут також вам не допоможу: вона не має якогось певного місцезнаходження. Скажімо, вона наявна в іншому вимірі, в іншій площині, вона насичується й складається з усіх інформацій, які виникають або вже виникли у Всесвіті. Можливо, вона певним чином і є тим Всесвітом...

Я скривився.

– Не приховуватиму, що мені важко повірити у таке. Я схильний вірити лише тому, що бачу...

Вона розсміялася.

– Однак, те, що ви бачите, не завжди існує.

– Тобто?

– Коли вночі ви милуєтеся зоряним небом, деяких з видимих зірок, уже не існує.

– А, так, справді...

– Образ зірки йде до нас зі швидкістю світла, може пройти чимало років, перш ніж він потрапить на сітківку вашого ока. Тож ви можете бачити зірку, яка давно вибухнула. І бачитимете її вночі ще багато років, тоді як її не існує з давніх-давен.

– Звісно.

Я налив кави нам обом.

– Повертаючись до Матриці, – вела далі Анна, – краще для вас було б не намагатись створити образ чи уявлення. Якщо це для вас неприйнятно, можете просто сказати собі, що йдеться про спосіб означити сукупність існуючих інформацій про речі, місця, людей,

особистості, зв'язки, види діяльності, емоції, історію... Геть про все.

– Окей.

Я поклав шматочок цукру собі в каву й повільно помішував ложечкою, щоб він розчинився. Каву ми пили мовчки. Я потроху при звичався до думки, яку спершу відкидав.

– Як я вам казала, – продовжила Анна, – в нормі людська істота, яка не спить і при свідомості, не має доступу до Матриці. Але наше несвідоме має бути поєднане з Матрицею й з усім, що існує у Всесвіті, про що ми не знаємо, бо ця зона нашого розуму для нас недоступна. Несвідоме – глибоке, як бездонний океан, однак деякі інформації розміщуються одразу під поверхнею, у зоні, яку звуть підсвідомим. Видається, що власне ця зона і поєднана з Матрицею, чим можна пояснити те, чому деяким інформаціям вдається піднятися на поверхню і свідомо з'явитись у нашому розумі у формі інтуїції.

– Розумію.

– Є люди, в яких це відбувається легко й навіть спонтанно, це – гіперінтуїтивісти. Ви, на мою думку, належите до них.

– Дозвольте мені засумніватися.

– У будь-якому разі метод Remote Viewing має на меті за власним бажанням піднімати на поверхню потрібні інформації, спонукаючи наше підсвідоме ослабити свої обійми. Саме тому ви часто чуєте, як я говорю про щілину, щілина – це перехід між підсвідомим і свідомим, перехід, через який інформація проникає у наш розум. Метод передбачає кілька фаз, які задумані для того, щоб цю щілину поступово розширяти, відтак щоразу просуватись далі в здобутті інформації про ціль. Нагадую, ціль – це те, що ми намагаємось виявити за допомогою інтуїції: це може бути місце, предмет чи щось інше.

– Як тоді метод приводить до створення щілини, крізь яку можна підняти інформацію на поверхню?

– Зараз-зараз. Усе почалось завдяки одному спостереженню: Гарольд Путхофф й Інго Сванн побачили, що сприйняття інтуїтивної інформації породжує мимовільні мікроруки тіла. Вони поєднали це з відкриттям, яке кількома роками раніше зробили інші дослідники: ті показали, що надходження інформації в підсвідоме особи породжує емоційну відповідь.

– Тобто?

– Ці дослідники показували волонтерам фільм, у який було вмонтовано сублімінальні зображення, тобто зображення, які на екрані з'являються настільки коротко, що побачити їх свідомо неможливо, ніхто не спроможний сказати, що він бачив. Однак дослідникам

вдалось виміряти, що при емоційному навантаженні – наприклад, при сексуальній чи жорсткій складовій – це таки відбивалось на добровольцях, зокрема на виділенні поту, а це тісно пов'язано з емоціями. Висловлюючись медичною мовою, можна сказати, що на зображення, які не сприймаються свідомо, реагує автономна нервова система. Відтак деякі надіслані в підсвідоме інформації можуть викликати емоції й фізіологічні реакції. Те саме відбувається і в Remote Viewing: коли особу просять спробувати інтуїтивно налаштуватись на ціль, це призводить до мікрорухів її тіла.

– Дивина та й годі.

– У першій фазі методу намагаються спонукати й записати ті мікрорухи, посадивши особу за стіл з аркушем і ручкою в руці та пропонуючи вільно й бездумно водити ручкою по аркушеві, зосередившись, однак, на цілі, яку слід виявити.

– Своєрідне автоматичне письмо?

– Так, от тільки людина пише не слова, а дає руці можливість шкрябати що заманеться.

– Чи... при цьому не виходять безладні каракулі?

Анна розсміялась.

– Певним чином, так! Ми називаємо це ідеограмою: графічний символ, який несе першу інформацію про природу цілі.

– Отже, ви вмієте розшифровувати отримані каракулі?

– Так, принаймні частково. Роки пішли на те, аби Сванн і Путхофф показали зв'язок між формою ідеограм й елементами, що складають ціль.

– Є над чим замислитись...

– Розумію.

– По суті... це означає, що, думаючи про ціль, яку належить виявити, особа... поєднується, хоч невідомо як, із нею настільки, що починає виконувати рукою рухи, що містять інформацію про цю ціль?

– Абсолютно точно.

– Це здається неможливим.

– Тоді треба спробувати...

– Я тільки цього й чекаю!

Анна глянула на годинник і звела брови.

– Зараз близько другої ночі. Пропоную поспати кілька годин і відновити роботу на світанку.

– Окей.

Анна підвезла мене до мотелю, що його ФБР забронювало для мене.

– Що скажете, якщо я заїду за вами о 6:30? Загалом чотирьох годин сну досить, щоб відновитись...

– Домовились.

Я вийшов із авто й опинився у вологому холодному нічному повітрі. Машина Анни Саундерс одразу ж рушила.

Раптом на мене навалилась утома. Я був виснажений і терміново мусив заснути.

Скляні двері мотелю були замкнені, на рецепції було темно, світилися тільки зелені діоди, які вказували на запасний вихід.

Я натиснув на кнопку інтерфона, але нічого не почув і ніхто не вийшов. Натиснув знову, безрезультатно.

Господи, у мене чотири години для сну, не можу ж я провести їх надворі на такому холоді...

Я взявся стукати у скляні двері, спершу легенько, потім дуже сильно, нарешті, в кімнатці за рецепцією загорілось світло.

З'явився невисокий пузань у сорочці й жилетці, зсунутій набік чорній краватці: припухлі повіки, пом'яті щоки, стурбований погляд. Ніби неохоче він підійшов до скла.

– Я – Тімоті Фішер, для мене замовлена кімната!

Він зробив широкий жест, пропонуючи потерпіти, й пішов перевірити в журналі, зрештою відчинив і дав мені ключ.

– Номер 307 на другому поверсі, – сказав він із сильним мексиканським акцентом.

Я квапливо піднявся в кімнату, освітлену різким холодним світлом, яке поквапився вимкнути, засвітивши лампу в узголів'ї. Помаранчеві стіни сімдесятих, коричневий ламінат на підлозі. Відчутний запах мийного засобу з ванної кімнати.

Це нагадало мені сцену з одного мого роману: герой, художник-мільйонер, погодився допомогти поліції розв'язати одну справу, в яку ненавмисне вплутався.

Але розслідування вимагало поїздки, і поліція селила його в нікчемних готелях, тимчасом як він був призвичаєний до найбільших палаців у світі.

Ледве поставивши будильник на мобільному телефоні і знявши шкарпетки, я одягненим звалився на ліжко, кваплячись відімкнути свідомість й зануритися в абісальні таємні глибини своєї душі.

7

– Можливо, у мене є зачіпка!

Гленн Джексон здригнувся й звів очі на Роберта Коллінза, який влетів у кабінет, розвантаживши самоскид стресу навкруги.

Ніч була короткою, сонце ледве просочувалося крізь хмари, що скупчились над осідком ФБР у Вашингтоні, і Гленн, який ледве прокинувся, не був готовий прийняти всю ту напругу від самісінького ранку.

Коллінз сів на стіл навпроти нього й схрестив руки.

– Коротенька вовняна ниточка, за яку можна потягнути, – сказав він. – Сподіваюся, що викотиться весь клубок.

– Не сідай так, Роберте. Нагадую: отак ти вже розбив один стіл.

– Я знайшов зв'язок між двома вежами.

Гленн звів брову і відкинувся на спинку крісла.

– Окей, тож воруши сідницями й розкажуй.

Роберт, як зазвичай, проігнорував його прохання.

Гленн часто себе запитував, чому його змусили працювати з колегою, який так мало поважав його бажання.

– В обох вежах розміщувались великі фінансові фірми, інвестиційні фонди. В обох, чуеш? Не здивуюсь, якщо виявиться, що маємо справу з революціонером-антикапіталістом. Типу, готовий на все, щоб розвалити систему.

Гленн скривився.

– Я відчуваю це інакше.

– Нас просять не відчувати, а міркувати.

Гленн, зачеплений за живе, промовчав і постарався дихати глибоко, щоб зняти напругу. Він занурив руку в пакетик із ведмедиками з шоколадної пастили й поклав одного в рот. Розчиняючись, цукор одразу ж викликав відчуття розслаблення. Жодного бажання стресувати зрання.

– Якщо ти в цьому впевнений, залишається тільки наглядати за всіма фінансовими фірмами, – сказав він.

– Я про це, звісно, подумав, але є одна невеличка проблема.

– Що саме?

– У цій країні не менше фінансових контор, ніж в Італії піцерій.

– Як тупо!

– Атож. Я зателефонував усе-таки Баррі Кантору й запропонував принаймні закликати їх до пильності, але він відмовився.

– Он як! Чому?

– Щоб не лякати людей, сказав він. Зокрема, припускаю, трейдерів... На біржі не може бути обвалу після восьми місяців президентства.

Гленн не любив середовище інвестиційних фондів. Не з політичних мотивів: такі контори, звичайно, потрібні, і там, як і скрізь, безумовно, працювали і хороші люди. Але драма, яку пережив його батько, коли Гленн був ще хлопцем, залишила неприємний осад. Мужній трудівник, він створив підприємство для прибирання, яке з часом розширилось і на якому працювало більш ніж вісімдесят осіб. Але банки відмовились від подальшого

фінансування його розвитку, і він, зрештою, пристав на пропозицію молодого інвестиційного фонду, що був готовий вкласти пакет доларів: його переконали в тому, що для нього краще буде отримувати вісім відсотків від майбутнього національного гіганта з чищення, яким вони стануть, ніж 100 відсотків невеличкого місцевого малого підприємства. Але одразу ж після підписання контракту фінансисти усунули колишнього патрона, перебрали на себе управління, з тріском і втратами реструктуризували підприємство, створили ситуацію неспроможності, щоб за безцінь викупити в засновника його частку, а тоді відновили його діяльність і довели до неймовірної вартості. Обманутий і позбавлений свого дитяти, батько Гленна впав у депресію, занедбана виразка шлунка перетворилась на рак, і його не стало.

Маленький Гленн так і не зрозумів, чому поліція не посадила людей, які вкрали підприємство у його тата. З усього цього він виніс глибоке почуття несправедливості, різку відразу до ділового світу і пообіцяв собі, що пізніше стане поліцейським і змусить поважати закон.

– То ти чув? – запитав Гленн.

– Що?

– Тріск.

– Який тріск?

– Столу, він затріщав.

– Казна-що!

– Дерево плаче, перш ніж зламатись.

Роберт стеноу плечима, але нарешті забрав свої сідниці зі столу.

– Окрім того, – додав він, – я попросив наших інженерів зайнятись передачею аудіоповідомлення підпалювача у вежах. Він мусив залишити якийсь слід, проникаючи в їхню інформаційну систему. Треба подивитися, як він за це береться, й бути войовничо налаштованим наступного разу: бути готовим аналізувати доступи в інформаційну мережу в реальному часі, коли станеться напад на вежу, щоб вловити його IP-адресу одразу, як почнеться поширення сигналу. Таким от чином ми його й піймаємо.

– Цілком можливо. Я, зі свого боку, йду слідом музики.

– Музики, яку він транслює?

– Так. Я маю вислухати всіх тих, хто чув повідомлення, і спробувати його ідентифікувати.

– Не розумію, навіщо все це.

– Її описали як дивну й старомодну. Музику не обирають випадково, просто так. Має бути прихована суть. Відчуваю, що її треба знайти.

Роберт скривився від сумніву й розвернувся.

– Вклади собі в башку, що нам платять за те, щоб ми міркували, а не відчували, – сказав він, виходячи.

8

Невмолима низка гудків мого телефона грубо вирвала мене зі сну, наче тюремник, що витягує неслухняного в'язня з камери, щоб відвести на страту.

Шоста година.

Темінь теменна.

Я вимкнув будильник. Екран показав голосове повідомлення, яке прийшло вчора. Хотів вимкнути, але мимоволі натиснув на «Слухати».

– Пане Фішере, я Ентоні Бузман з Media Training Institute. Телефоную, бо ви мали прийти до мене, щоб визначитись із датою. Ваш агент Білл Крімсон підняв мене по тривозі з приводу терміновості вашої підготовки, тож мене дивує, що ви не виходите на зв'язок. Буду вдячним, якщо передзвоните одразу, як прослухаєте повідомлення.

Я ввімкнув лампу в узголів'ї, скинув одяг і поплентався у ванну. Її освітлення було настільки агресивним, що я його вимкнув, задовольняючись косим світлом від лампи в узголів'ї крізь відчинені двері.

Гарячий душ поступово мене реанімував.

Я покvapливо одягнувся й спустився вниз. Нічний сторож був у такому самому стані, що і вночі, й повідомив, що сніданок подають, починаючи з 6:30.

– Напевно, знайдеться що-небудь перекусити до настання офіційної години?

Він провів мене до жахливого автомата продуктів по два долари в целофані. Чіпси зі смаком барбекю, Pringles зі сметаною й цибулею, надміру солодкі шоколадні батончики...

– Невже на кухні не знайдеться й скибки хліба?

– Усе поставляють о 6:30, сеньйоре.

Я капітулював.

Анну я чекав за скляними дверима першого поверху. Вона приїхала вчасно, фари її авто пронизували ніч на готельному паркінгу.

У машині смачно пахло мафінами.

– Я розігріла їх удома перед від'їздом, – сказала вона. – Подумала, що ви нічого не знайдете в готелі у таку пору.

За якийсь час ми були на території військових, вона поставила авто під секвоею, що росла біля лабораторії. Ми вийшли в ніч, оповиту туманом, таким густим, що він поглинув ліс, а маленький будинок огорнув білою вуаллю, яка всотала вологий запах дерев.

За п'ять хвилин ми насолоджувались іще теплими мафінами, а кавоварка пирхала паруючою кавою, пахощі якої наповнили кімнату.

– Чи є запитання щодо вчорашнього? – поцікавилась Анна.

Запитань небагато. Найбільше сумнівів...

– Гадаю, можемо запрягатись і йти далі.

Вона підвелась, щоб налити кави в чашки.

– Починаючи з цієї миті, ми переходимо до дії. Ви пізнаватимете метод у його практичному застосуванні.

– Дуже добре, – погодився я і здивувався, відчувши хвилювання.

– Вчора ми бачили, що на першій фазі ви зосереджуєте увагу на цілі, даючи руці можливість вільно щось креслити й створювати так звану ідеограму, яка дасть перші елементарні відомості про природу цілі. Отже, ця фаза дозволяє підступитися до тріщини, а відтак перейти до фази 2, де ви отримаєте сенсорні елементи про ціль...

– Якщо вдасться, – докинув я.

Вона проігнорувала мое зауваження й вела далі:

– Щілина почне увиразнюватися, і в фазі 3 ви будете здатним зробити кілька загальних крок? про ціль, яку почнете осягати в просторі. Априорно, на цьому етапі має вже назбиратися досить інформації, щоб допомогти ФБР локалізувати вежу, на яку нині заміряється палій, це покладе край потребі йти далі.

– Виходить, що можна йти далі?

– Правильно, метод діє і через інші фази. В теорії можна зібрати всі існуючі інформації. На практиці ж що далі ми рухаємося в плані речей абстрактних, то це складніше.

– Гаразд.

– Ви допили каву? Ходімо?

– Авжеж.

Вона рвучко підвелася.

– Спершу ми потренуємося описувати вибране мною місце.

Вона пішла в апаратну й порилася у шухляді, потім повернулась із конвертом із крафтового паперу.

– У цьому конверті фото місця, яке вам слід описати.

Вона поклала його посеред столу переді мною.

Я втупився в нього поглядом, нездатний відвести очі.

І раптом збагнув усю абсурдність ситуації.

У конверті лежало фото місця, яке мене просили описати...

Це ж маячня. Абсолютно неможливо.

– Я не віщун. Ніхто не здатен відгадати, що в цьому конверті.

– У жодному разі, йдеться не про відгадування, а про під'єднання до цього місця.

Цієї миті я сіпнувся від звуку відчинених дверей. У кімнату зайшли Джексон із Коллінзом.

Тільки їх бракувало.

Анна подала їм знак мовчки посидіти в кутку.

Вона поклала пакет білих аркушів переді мною й простягнула чорний фломастер.

– Обмежтеся дотриманням методу, який я буду викладати вам крок за кроком. Зауважте, він дуже структурований, і дотримання цієї структури дуже важливе. На його розробку пішли роки, і тут немає випадкових деталей.

Вона пояснила, що кожна використана мною сторінка буде поділена на три колонки. Збору інтуїтивних інформацій відведена тільки центральна частина. Інші служать для нотування різних перешкод, які можуть виникнути в моєму розумі. І знову: тут усе буде закодовано, вона проведе мене від одного випадку до іншого.

– Почніть із запису у правому верхньому куточку свого імені, місця й сьогоднішньої дати, а також години початку експерименту. Це робиться для архівування, а водночас фокусує вашу думку на нинішньому моменті.

Я так і зробив.

– Тепер у лівій колонці запишіть усе, що вас наразі турбує.

– Те, що мене турбує?

– Так, усе, що ви відчуваєте, скажімо, фізичну чи моральну незручність. У Remote Viewing це називається «несприятливі перешкоди». Занотувавши їх, ви звільните від них мозок.

Я взяв фломастер і записав:

Мені трохи душно.

Клаустрофобія в кімнаті без вікон.

Присутність Коллінза й Джексона.

Великий сумнів щодо існування інтуїції.

Гнів від того, що марную свій час.

Страх, що мені це не вдасться.

– Дуже добре, – сказала вона. – Тепер я назву вам низку чисел, своєрідні координати, які я щойно атрибутувала як місце цілі.

– Координати, які ви щойно атрибутували?

– Саме так.

– Як саме ви змогли атрибутувати координати місця?

– Я вимовляю цифри, які мені спадають на думку.

– Але... якщо ці координати виринають, як кролик із капелюха, то вони ні з чим не пов'язані... вони не мають аніякісінької цінності... Хочу сказати: якщо вони не відповідають якійсь певній реальності, як довгота чи широта, то вони... ні до чого не прив'язані?

– Я надаю низку цифр, які зринають у мене в голові, аби матеріалізувати це місце у вашій свідомості.

– Так...

– Ви їх запишете, повторивши вголос і зосередившись на місці, яке маєте відкрити.

– Як я можу зосередитись на місці... що мені невідоме?

– Вам досить сказати собі, що ви під'єднуєтеся до цього місця, й спрямувати свою свідомість у його напрямку.

Повний сумбур...

– Якщо ви в це не вірите, – додала вона, побачивши мою сумнівну гримасу, – зробіть вигляд, що вірите: пограйте в гру, діючи так, немовби це можливо. Це єдине зусилля, яке я прошу вас зробити.

– Ок.

– Отже, я називатиму вам координати, ви повторите їх уголос і запишете на папері, зосередившись на місці, потім, не відриваючи фломастера від паперу, дайте руці можливість креслити все, що вийде, не думаючи і навіть не дивлячись. Готові? Поїхали?

– Ок.

– 2, 0, 2, 0, 0, 9, 1, 6, 3, 5, 8.

Я повторив і усвідомлено написав кожну з цифр, уявляючи себе під'єднаним до означеного так місця, а тоді відпустив руку у її ковзанні наздогад на папері.

Це зайняло всього три секунди. Мій малюнок був схожим... на ніщо. І це не було якесь місце.

– Дуже добре, – сказала Анна. – Зараз ми це проаналізуємо.

Я питав себе: що в біса можна аналізувати в цих безладних закарлюках (безформних малюнках)?

– Ми поділимо ідеограму на сегменти, щоб відокремити різні схеми, які можна розрізнити, – пояснила Анна.

І провела дві риски, поділивши мою суцільну лінію на три сегменти, та їх пронумерувала.

– Дивіться, – запропонувала вона, – перший сегмент складається з кривої, дуже заокругленої лінії.

– Так.

– Це відповідає присутності природних елементів на тому місці, одне слово, пейзажі.

– Якщо ви так вважаєте.

– На другому сегменті ваша лінія немовби рублена, вона виділяє виступаючі кути. Це – ознака людської споруди.

– Нехай.

– А третій – це синусоїда, начебто ви малювали хвилю. Це вказує на наявність на тому місці води.

Я наче онімів.

– Ви мене слухаєте? – запитала вона.

Я глибоко вдихнув.

– Вчора ви пояснили, що після надходження у підсвідоме інформація про ціль виринає у формі мікрорухів тіла. Можна прийняти. Скажімо, рухи руки, чом би й ні. Але те, що ці мікрорухи інформують нас настільки точно про ту чи ту складову щодо природи цілі, – це все-таки висмоктано з пальця, хіба ні?

– Не один рік минув, доки дослідники навчилися розкодовувати й встановлювати зв'язок між формою ідеограм, створених мікрорухами, й характерними прикметами місць.

– І це працює?

Вона кивнула.

– Пропоную не гаяти часу й продовжити, адже у фазі 1 щілина вузька й інформації, які виринають на поверхню, швидкоплинні: вони виникають і майже одразу зникають. А тепер я попрошу вас пошукати відчуття, які у вас виникають, коли ви роздивляєтеся кожний

сегмент ідеограми. Щоб собі допомогти, маєте постукувати фломастером у різних місцях уздовж проведеної лінії, і поступово записувати те, що сприймаєте.

Отож я почав постукувати по лінії першого сегмента, наче хотів накласти пунктирну лінію на неперервну.

– Відчуття, що... твердо. І не уявляю, як може бути інакше: аркуш лежить на твердому столі...

– Дуже добре, запишіть це у центральній колонці, – сказала вона, проігнорувавши мій сарказм.

Я підкорився.

Твердо

– А тепер зробіть так само в інших місцях на лінії.

– Але... це не може змінитись... Я стукаю по аркуші паперу, який лежить рівно на абсолютно гладенькому столі: тож у мене, само собою, буде те саме відчуття у будь-якій точці аркуша!

– У фізичному плані – так, однак пам'ятайте, що при цьому ви відкриваєтесь своїй цілі, ви до неї під'єднуєтесь, мікроруки вашого тіла дають вам змогу рухатись їй назустріч, ввійти в контакт з відчуттями, які вона може вам надати.

Якби в цей момент я не перебував на офіційному місці знаходження армії США з двома агентами ФБР поруч, я взяв би ноги в руки, щоб утекти від того, що було схоже на секту звихнутих, запекліших за тих, кого зачиняють у чотирьох оббитих войлоком стінах у Психіатричному центрі «Пілігрим» у Лонг-Айленді...

– Продовжуйте, – сказала вона, – годі ставити запитання, експериментуйте.

Я взяв фломастер і постукав, як і просили, в іншому місці на кривій і... засумнівався. Переставив фломастер на новий сегмент і...

– Якась дурня!

– Запишіть усе, що відчуваєте, і по порядку.

Це було нечувано, але я міг присягнути, що мої відчуття змінювалися залежно від місця. Я постукував тим самим кінчиком того самого фломастера в різних місцях того самого аркуша паперу, що лежав на тому самому абсолютно гладенькому чортовому столі, але мої відчуття змінювались... Незначно, але змінювались, ані тіні сумніву щодо цього.

Міцне, але еластичне

Губчате

Анна запропонувала зробити те саме на кожному сегменті моєї ідеограми, потім ми рушили далі.

– Тепер, коли щілина увиразнилась, перейдімо до фази 2: завдання полягає у підтримці з'єднання з ціллю та нотуванні у центральній колонці всіх прикметників, які описують отримані вами відчуття. Постійно питайте себе «Яке воно?» і якнайшвидше записуйте абсолютно все, що спадає вам на думку.

Перше, що виникло в голові, було «велике», і я, не гаючись, записав.

Велике

– Мені здається, я бачу кольори, але не маю ніякого засобу, щоб з'ясувати, чи це стосується цілі, чи я сам їх вигадав.

– Годі ставити запитання. Вимкніть ментальне й записуйте все, що приходить у голову, не питаючи, звідки воно прийшло.

– Ок.

Яке воно?

Велике

Зелене.

Сяюче.

Відчуття заповнили мене. Я довірився.

Осяяне сонцем

Жовте

Бежеве

Зелене

Густе

Блакитне

Плаваюче

Раптом чітко виникло зображення.

– Я бачу острів! Це тропічний острів, осяяний сонцем й оточений пляжами з кокосовими пальмами. Він дуже ясний! У мене це зображення просто перед очима!

Мене охопив ентузіазм, я почувався піднесеним і радісно схвилюваним.

– На цьому етапі, – сказала Анна, – ви не можете мати таких точних зображень. Це лише ментальна конструкція, тлумачення того, що ваш мозок робить із сенсорними елементами, які ви сприймаєте.

– Ви певні? Я дуже чітко бачу цей острів. Дивно, але я певен, що саме він і є ціллю...

– Запишіть це у правій колонці.

Я так і зробив, хоч і всупереч собі.

Тлумачення: тропічний острів

– Тепер, – вела Анна далі, – зробіть жест рукою, ведучи її по аркушику так, наче змітаєте цей образ, тим самим символічно видаляючи його з голови.

Я так і зробив.

– Тепер продовжуйте, постійно себе запитуючи: «Яке воно?»

Яке воно?

І ніби відчув повів.

Вітряне

Прохолодне

Сіре

Яскраво-синє

Холодне

Вертикальне

Скелясте

Високе

Запаморочливе

– Я бачу, що це таке... переді мною виразне зображення верхів'я високої гори, яка завершується сіро-зеленою скелею, дуже крутою, яка височіє у бездонному блакитному небі.

– Запишіть це як тлумачення у правій колонці.

– Але я бачу її дуже виразно!

– Це – ментальна конструкція. Занотуйте й проженіть геть із голови.

Я підкорився й почав знову.

Яке воно?

Кілька секунд порожнечі, і знову скелястий пік.

– Я її прогнав, але вона повернулась.

– Запишіть іще раз.

Я записав і ще раз змів рукою із аркуша.

Яке воно?

Зернисте

Міцне

Сіре

Трав'янисте

Вологе

– Маю враження, що відчуття, які виникають тепер, зовсім не інтуїтивні, а просто опис останнього зображення.

– Припиніть ставити всі ці запитання! Відключіть мозок, просто відчувайте й нотуйте.

Я знову почав стукати.

Водянисте

Глибоке

Спокійне

Щільне

Глухе

Блакитне

Сіре

– Я бачу гігантський акваріум із сірою акулою.

– Тлумачення.

Я записав без жодного заперечення і знову взявся постукувати. У такий спосіб я назбирав до пів сотні прикметників, але в якийсь момент застопорив. Враження й відчуття крутилися по колу одні й ті самі, нічого нового.

– Перечитайте свої думки фази 1 і фази 2, виберіть, що повторюється найчастіше, що схильне до повторення, й синоніми, потім зробіть описовий підсумок побаченого місця. Майте на увазі: у майбутньому цей підсумок вас зобов'яже, тож нічого не забудьте, але нічого й не додавайте, залишайтеся вірним тому, що відчули й записали.

Я неквапливо перечитав свої нотатки й написав:

«На тому місці людська споруда й елемент пейзажу, наявність води. Є сіре, блакитне, бежеве, жовте, дуже сонячно, велике, скелясте й вертикальне».

– Закінчили? – запитала Анна.

– Гадаю, так.

– Окей, дуже добре, тоді зазначте годину завершення.

Мою першу сесію було завершено, все тривало близько сорока п'яти хвилин, я не знав, що про все це думати.

– Хочете відкрити конверт? – запитала Анна.

Непроникний погляд. Вона знала те місце, вона знала, я досяг успіху чи провалився, але на її обличчі нічого неможливо було прочитати.

– Ок.

У грудях клубок страху.

Джексон і Коллінз не зводили з мене очей. У повітрі відчувалася напруга. Кожен знав, що в цю мить на карту було поставлено все. За секунду вони знатимуть, чи варто робити на мене ставку.

Я взяв конверт тремтячими пальцями, відкрив його... і вийняв фото статуї Свободи під дощем, зроблене згори.

Величезне розчарування.

Це зовсім не відповідало тому, що я міг візуалізувати.

Статуя з позеленілої міді височіла на своєму п'єдесталі з рожевого граніту в траві, з деревами, що росли неподалік, і темніючим морем навкруги.

– Що ж... це провал... мені прикро...

Здавалося, що Гленн Джексон закам'янів на кшталт статуї Свободи зі скорбним виразом обличчя й опущеною рукою.

Я відчув, як мене заповнює суміш розчарування, приниження й гніву, що я вляпався в дослід, у який ніколи не вірив.

– Стривайте, – сказала Анна, – перечитайте свій висновок уголос.

– Навіщо?

– Перечитайте.

Я не втримався від зітхання, коли брав у руки свій аркуш, і прочитав безбарвним голосом:

– На тому місці присутня людська споруда й елемент пейзажу, наявна вода. Є сіре, блакитне, бежеве, жовте, дуже сонячно, велике, скелясте й вертикальне.

– А ви нещадні до себе, – відзначила Анна. – Навпаки, це досить добрий опис місця-цілі.

Роберт Коллінз труснув головою й прокашлявся.

– Опис пана Фішера досить добре підходить... для 80 відсотків споруд, – із сарказмом вимовив він.

Анна розстріляла його поглядом, і він замовк.

Гленн Джексон запустив руку у кишеню, витягнув ведмедика й поклав у рот.

– Роберт Коллінз правий, – сказав я. – До того ж я бачив сяюче сонце, а на фото злива.

Або ж цей метод був обманом, або я був нікчемою. В обох випадках мені нічого тут робити, я марнував час.

Анна обернулася до Джексона:

– Чи не скажете, яка зараз погода у Нью-Йорку, будь ласка?

Він вийняв мобільний телефон і застукав по клавішах.

– Дуже сонячно, – сказав він за кілька секунд.

Коллінз насупив брови.

– Нагадаю, що ви були під'єднані не до фото, а до місця, яке на ньому зображено. Наразі над статуєю Свободи сяє сонце.

У кімнаті запанувала тиша, наче кожному був потрібен час, аби переварити щойно почуте.

Від думки, що я зміг поєднатись із місцем-ціллю у реальному часі, у мене на якусь мить голова пішла обертом.

Я не міг пояснити як, але те, що я виявився здатним відгадати, що було надруковано на фотопапері й сховано в конверті, який лежав переді мною, здавалося мені раціональнішим, ніж здатність увійти в прямий контакт із місцем, розміщеним за три сотні кілометрів...

Розгублений і геть збитий з пантелику, я кілька секунд дивився на Анну.

Потім гору взяв розум.

– Це нічого не доводить, – сказав я. – На це не треба зважати: зараз кінець березня, у Нью-Йорку гарна погода буває через день. Це просто випадок.

– Ясно, – підтвердив Коллінз.

Я ледве не піддався спокусі позолотити свій успіх, але треба було прийняти правду.

– Я таки провалився, – сказав я, кладучи фломастер на стіл. – Однак, гадаю, ви мені таки допомагали: насправді ви не були нейтральною... Ви знали місце, бо самі його вибирали,

і відкидали мої видива, які спадали мені на думку під час експерименту, бо знали цілком певно, що вони неправильні. Хотілося б тільки знати, як ви реагували, якби вони виявилися правильними.

Вона прийняла удар, вочевидь уражена моїм зауваженням, я усвідомив, що мимоволі звинуватив її в інтелектуальній нечесності.

— Під час проведення наших наукових експериментів, — почала вона, — ми завжди працюємо за подвійним сліпим методом: провідник, як і інтуїтивіст, нічого не знає про ціль. Та наразі, враховуючи нагальність ситуації і те, що йшлося лише про вашу підготовку, я цього не зробила...

Я кивнув на знак згоди, прагнучи, щоб мені пробачили.

Запанувала ніякова тиша.

— Дозволю собі нагадати про нашу справу, — раптом озвався Коллінз. — Він має вловити досить точні інформації, які дадуть нам змогу ідентифікувати одну з-поміж тисячі веж по всій країні...

Він мав рацію, всі це розуміли. У мене не було жодного шансу цього досягти.

Нарешті Анна імпліцитно визнала мою невдачу.

— Як на мене, — сказала вона, — ви забагато міркуєте. Ваше ментальне намагається контролювати дію, ви ставите безліч запитань, допитуєте самі себе, чи правильно все робите, і, зокрема, беретесь тлумачити. Треба не міркувати, а всього-навсього сприймати те, що є. Сприймати й нотувати, і все. Вчора я вас попереджала: тлумачення — найгірший ворог інтуїції. Інтуїція надає сирівцеві сенсорні інформації. Їх потрібно лише вловити, прийняти й занотувати, не намагаючись ані розкодувати, ані ідентифікувати речі, ані надати їм сенсу. Аналізуватимете потім. На даний момент слід прийняти те, що надходить, найбільш нейтрально, безпристрасно.

Вона, напевно, була права: я забагато роздумував.

— Це не очевидно, бо я також залежний. Упродовж усього дитинства батьки й вчителі невтомно повторювали, що спершу треба думати, а потім говорити, думати, а потім вибирати, думати, а тоді діяти...

Вона розуміюче кивнула.

— В інтуїції все навпаки.

І додала:

– Вас просять не думати, а відчувати.

9

Годиною пізніше. Осідок ФБР, Вашингтон, округ Колумбія

Виходячи з ліфта на шостому поверсі, Гленн почув телефонний дзвінок у своєму кабінеті, що на іншому кінці коридору. У нього одразу ж виникло передчуття.

Це важливо.

Він прискорив кроки, ввійшов у кабінет і зняв слухавку.

– Гленне, – почувся голос Сандри, телефоністки 48. – Телефонує чоловік і каже, що впізнав музику, яку передавали з Чиказької вежі. З'єднати?

– Авжеж.

Дві секунди музики очікування.

– Алло?

– Добридень, пане.

– От. Це стосовно звернення до очевидців: я її чув по радіо сьогодні вранці, – промовив чоловік із неймовірним середньо-західним акцентом. – Знаєте, я кур'єр, був якраз у холі вежі, коли пролунало повідомлення про евакуацію. Я негайно змився, однак почув музику. Фактично музика звучала перед зверненням. Ну, так, якраз перед. І я її впізнав.

– І що це?

– Знаєте, я не зможу її забути, бо мені не було й восьми років, коли я вперше її почув; жодного ризику, що я її забуду, бо в той день помер мій пес. Я був суперсумний, тож несвідомо добре запам'ятав...

– І що це була за музика?

– Ну, це була музика титрів. Я якраз подивився фільм, там у фільмі помер пес. Власне, це був вовкодав, але я мимоволі таки заплакав, бо щойно втратив свого пса. Там якраз був кінець фільму й одразу пішла ця музика, сумна, тож поневолі мене вразила.

– А як називався той фільм?

– Ну, фактично це була радше серія, ніж фільм, ну, не така серія, як тепер, з купою епізодів, а, можна сказати, фільм на кілька уривків або продовжень. Не знаю, як там точно. Це ж було тридцять чи сорок років тому. Таки сорок, бачте, виходячи з того, що мені скоро сорок шість і...

– Чи пригадуєте ви назву фільму або серії?

– А то, між іншим, я все це забув би, якби не смерть мого пса того самого дня, розумієте...

– Отже, фільм називався?..

– Ну, це був фільм Джека Лондона, зрештою, не знаю, чи це був його фільм, чи він тільки написав книжку, хіба знаєш...

– Назва?

– «Поклик лісу».

Поклавши трубку, Гленн повільно відхилився на спинку свого крісла.

Йому була неприємна думка, що такі жахливі теракти могли бути справою еколога... Чому якісь звихнуті завжди нищать шляхетні справи?

«Поклик лісу»... Водночас який міг бути зв'язок між екологією і підривом офісних веж, де працювали фінансові контори? Повітря вони не забруднюють... якщо палій справді еколог, тоді Роберт Коллінз щось прогледів. У цих вежах мали знаходитися й інші підприємства, у тій купі мав би обов'язково бути якийсь нафтовик чи крупний забруднювач повітря...

Гленн дістав цигарку з пакета, що валявся на столі, не підкурюючи, встромив у рот і подивився на довгу анфіладу висотних будівель за кілька кабельтів від Білого дому.

Треба було діяти швидко.

Початок з Тімоті Фішером був невдалий, годі сподіватись на його допомогу. З цього боку не заповідалося нічого доброго.

Він зняв слухавку і набрав колегу, який стежив за розбиранням вежі в Чикаго.

– Чи є щось новеньке? – запитав він.

– Так само нічого, – відповів той.

Справи не були кращими і в колеги, який займався Балтиморською вежею.

Гленн зітхнув і зателефонував Роберту Коллінзу.

– Пообідаємо разом?

– Окей.

– Зустрінемося унизу?

– За п'ять хвилин.

– Згода.

Гленн повісив слухавку, трохи повагався й набрав «Поклик лісу» в інтернеті.

Там були десятки трейлерів про фільм, але у версії 2020 року з Гаррісоном Фордом. Він ледве знайшов версію 1935 року з Кларком Гейблом, потім іншу – 1972 року, з Чарльтоном Гестоном. Те, що треба, вирішив він.

Запустив запис і ввімкнув звук на комп'ютері. Музика заповнила його кабінет.

Старомодна й тривожна, означив її інший очевидець. Добре сказано.

Двома хвилинами пізніше Гленн курив цигарку на тротуарі Пенсільванської авеню, де до нього приєднався Роберт.

– Де хочеш обідати? – запитав Гленн.

– Стейк-салат у закусочній поблизу, там швидко обслуговують.

– Отам на розі?

– Так точно.

Колеги перетнули 10-ту вулицю, і Гленн кинув цигарку у водостічну воронку перед входом у ресторан.

Вони наклали собі всячини в салатному барі й сіли за стіл, що стояв збоку, подалі від інших. Було ще рано, та невдовзі тут яблуку ніде буде впасти.

– Я ступив один крок, – сказав Гленн.

Роберт косо зиркнув на нього, і Гленна здивувала тінь розчарування, що майнула у погляді. Можливо, ревності? Справа була таким викликом, що її вирішення неодмінно передбачало винагороду. І навіть підвищення по службі. Цю вірогідність підкріплювало те, що вони зв'язані безпосередньо з Білим домом. Роберт був амбіційним. Звісно, порядним, але амбіційним.

– Вдалося ідентифікувати музику, – уточнив Гленн.

Роберту, здавалося, полегшало. Він устроїв виделку у свій величезний стейк і відрізав чималенький шматок, який відправив собі в рот.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=67189131&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

Візуалізація на відстані. (Прим. авт.)